

Johann Strauss ml. (1825–1899)

Noc v Benátkách

Maskovaní milenci ve víru karnevalu!

Klasická opereta z roku 1883

Libreto Friedrich Zell a Richard Genée

Český překlad Karel Michael Walló, úprava Daniel Jäger

HUDEBNÍ NASTUDOVÁNÍ	JAN ŠRUBAŘ
DIRIGENT	MAREK PRÁŠIL / JAN ŠRUBAŘ
REŽIE A CHOREOGRAFIE	PAVEL MIKULÁŠTÍK
SCÉNA A KOSTÝMY	ADOLF BORN
REALIZACE SCÉNY	JAROMÍR VLČEK
REALIZACE KOSTÝMŮ	ROMAN ŠOLC
ASISTENTKA CHOREOGRAFIE	TAMARA ČERNÁ
SBORMISTR	JURIJ GALATENKO
DRAMATURGIE	DANIEL JÄGER

Osoby a obsazení:

Quido, vévoda z Urbina	Jaroslav Březina / Václav Morys
Annina, rybářské děvče	Marianna Pillárová / Jana Sibera / Jana Šrejma Kačírková
Caramello, lazebník	Josef Moravec / Martin Šrejma
Pappacoda, prodavač makarónů	Matěj Chadima / Michal Křístek
Ciboletta, kuchařka	Simona Mrázová / Martina Šnytová
Enrico Piselli, námořní důstojník	Dalibor Dufek / Roman Harok
Bartolomeo Delaqua, senátor	Vladimír Polák / Klemens Slowioczek
Barbara, jeho žena	Veronika Holbová / Barbora Perná
Stefano Barbaruccio, senátor	Jaroslav Kosec / Michal Onufer
Agricola, jeho žena	Erika Šporerová / Jitka Zerhauová
Giorgio Testaccio, senátor	Roman Vlkoš / Václav Živný
Principál	Jiří Dvořák
Principálovi pomocníci	Jan Šrom, Jiří Blažek, Marek Kalík

Dále účinkuje sbor a orchestr opery NDM

– koncertní mistři Vladimír Liberda a Petr Kupka – a balet NDM

Asistentka režie	Bohuslava Kráčmarová
Asistent dirigenta	Jan Novobilský
Vedoucí hudební přípravy	Jana Hajková
Hudební příprava	Ivana Hotárková
	Jozef Katrák
	Jan Novobilský
Inspicientka	Bohuslava Kráčmarová
Text sleduje	Hana Navrátilová
Tajemnice opery	Alena Golatová
Produkce	Valerie Hendrychová
Technický šéf	Stanislav Muntág
Jevištní mistři	Jan Benek, Radim Duraj
Mistr osvětlení	Radko Orenič
Mistr zvuku	Otakar Mičoch
Mistrová vlásenkárny	Eva Celarková
Mistrová garderoby	Růžena Mauerová
Mistrová rekvizit	Alexandra Václavíková
Šéf výpravy	David Bazika
Vedoucí umělecko-dekoračních dílen	Barbora Macháčová
Vedoucí výroby kostýmů	Eva Janáková

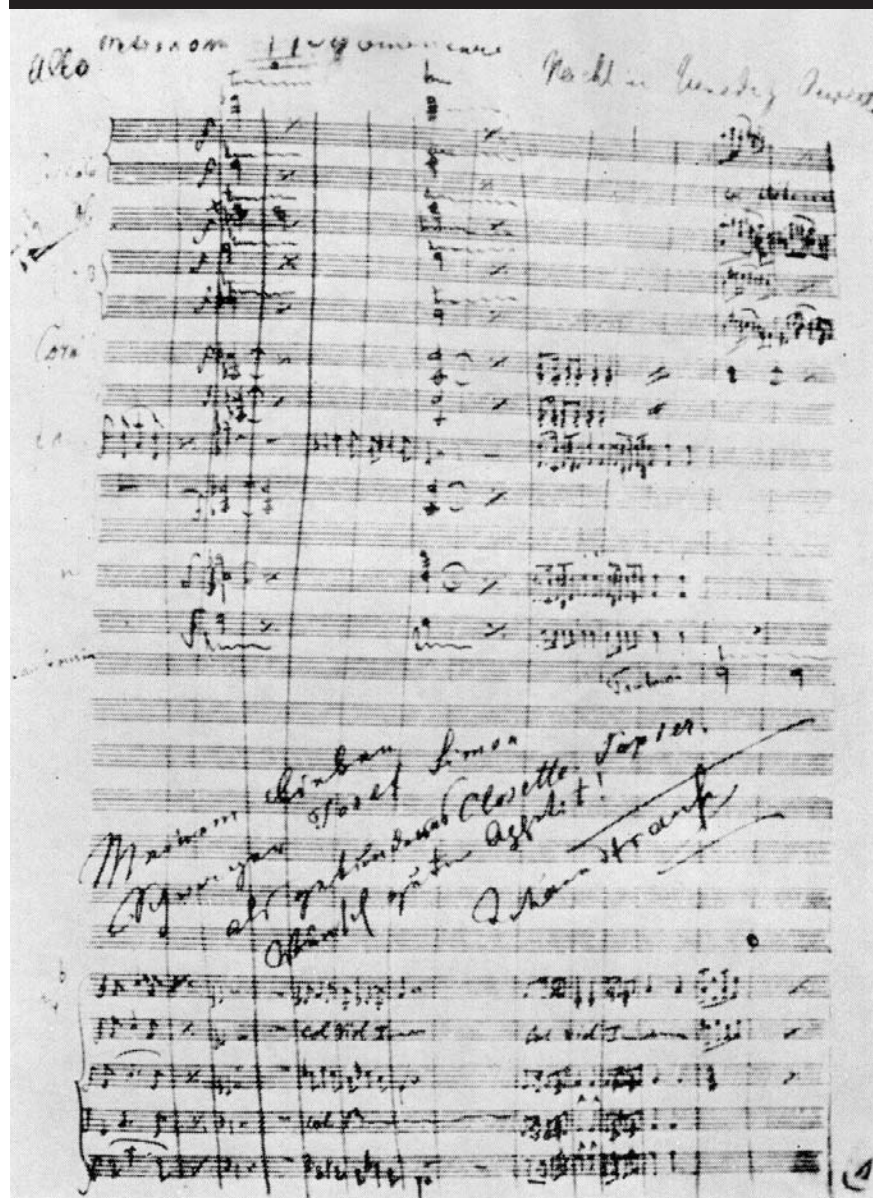
Scénické dekorace vyrobily umělecko-dekorační dílny NDM.

Technolog – Martin Dušek, mistr čalounické dílny – Petr Missig, mistr malířsko-kašérské dílny – Jaroslav Macháč, mistr truhlářské dílny – Radomír Maschke, mistr zámečnické dílny – Jaroslav Kocourek, mistr zbrojářsko-šperkařské dílny – Jaroslav Dovalil

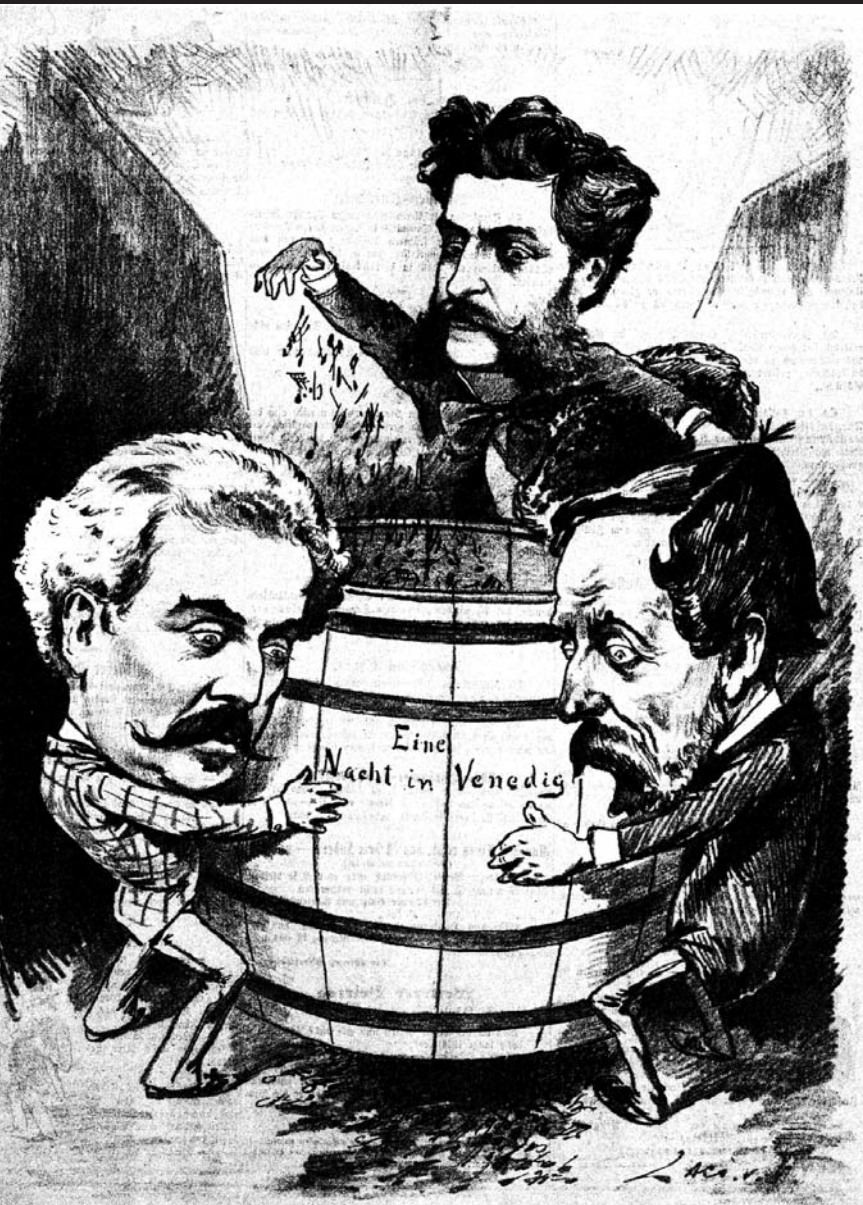
Kostýmy a doplňky vyrobily krejčovny NDM.

Mistrová dámské krejčovny – Iva Koplová, mistrová pánské krejčovny – Jiřina Richtrová, modistka-dekoratérka – Věra Siostrzonková

**Premiéry 20. a 22. prosince 2012 v 18.30 hodin
v Divadle Antonína Dvořáka**

Noc v Benátkách (1883) – ukázka partitury

Karikatura k uvedení *Noci v Benátkách* v Berlíně (1883)

K OPERETĚ JOHANNA STRAUSSA ML. NOC V BENÁTKÁCH

Po dobré zkušenosti s *Veselou vojnou* požádal Johann Strauss své literární dodavatele Zella a Genéeho, aby mu opět připravili libreto s italským dějem. Na hlasy volající po rakouské operetě nedbal. Oba libretisté vymysleli rokokové Benátky, ono romantické předměstí Rakouska, o něž c. k. monarchie v roce 1866 přišla. Skladatel se navrženým prostředím nadchl, veden scénickou představou karnevalu, gondol, Velké rady a dalších specialit benátské republiky. Opereta se jmenovala *Noc v Benátkách*.

Dodatečně několikrát přepracované příhody jedné karnevalové noci v městě na laguně se odvíjely původně i ve většině úprav asi takto:

Vévoda Quido z Urbina je pověstný záletník, proto senátor Delaqua nechce svou mladou choť Barbaru pustit na jeho masopustní ples a nechá ji odvézt do kláštera do Murana. Vévodův lazebník Caramello se o senátorově plánu doví a v převleku za najatého gondoliéra neodveze půvabnou manželku na určené místo, nýbrž přímo do vévodského paláce. Netuší ovšem, že Barbara si za účelem vyřízení svých milostných zájmů vyměnila šaty s rybářskou dívkou Anninou. A tak Caramello v přítmí večera přivede vévodovi nic netuše svou milou. Když to po jejím odmaskování zjistí, snaží se všemi způsoby zabránit milostným spádům svého pána. Vévoda nakonec neuspěje, uzná svou prohru a Caramella navíc jmenuje správcem svých statků. Mladý lazebník tak zůstává v Benátkách se svou snoubenkou, navíc ve funkci, o kterou usilovalo několik senátorů v čele s hamižným Delaquou. Důležitou roli v příběhu plném záměn a rozverných nedorozumění hraje také druhý milostný pár – prodavač makarónů Pappacoda a Barbařina kuchařka Ciboletta.

Strauss se pustil do komponování, aniž věděl, kam výsledek své práce umístí. To se však brzy mělo rozhodnout. Tehdejší ředitel Divadla na Vídeňce, které pravidelně premiérovalo skladatelova díla, choval ke Straussově druhé manželce, jež v té době působila v administrativě divadla, více než jen pracovní náklonnost. Čest poprvé uvést *Noc v Benátkách* tedy připadla Berlínu. V německé metropoli bylo operetním stánkem číslo jedna již od dob Offenbachových počátků divadlo Friedrich-Wilhelm-Stadt. Když na počátku osmdesá-

tých let zpěvoherní produkce ochabla v kvalitě, což mělo za následek poloprázdné hlediště a deficitní pokladnu, ředitel této scény Julius Fritzsche přistoupil na návrh majitelů budovy a od ledna 1883 se vzdal nájemní smlouvy. Po náhlém triumfu Millöckerova *Žebravého studenta* svého činu sice zalitoval, ale to už bylo pozdě.

Nicméně Fritzsche, povzbuzený poslední novinkou, se ihned pustil do hledání nových divadelních prostor k pronajmutí. Našel je na periferii v tzv. Woltesdorfově divadle, které mělo ovšem velmi špatnou pověst; v posledním desetiletí se v něm nedařilo žádnému jevištnímu závažnému a bylo již předurčeno k demolicí. Fritzsche šel na věc velkoryse. Chátrající budovu nechal opravit, interiér zahalil do noblesní elegance a hlediště zvětšil na kapacitu 1500 návštěvníků. Umělecký soubor si opatřil ze všech koutů Evropy.

Pro otevření své nové scény, nazvané Neues Friedrich-Wilhelm-Städtisches Theater, usiloval získat nějakou nevšední atrakci. Našel ji právě u Johanna Strausse. Skladatel uvítal nečekané rozuzlení své svízelné životní situace, neboť nabídka na první uvedení jeho operetní novinky pochopitelně pocházela od ředitele, který se dosud ochotně ujímal všech jeho děl. A tak *Noc v Benátkách* měla jako jediná Straussova zpěvohra původní premiéru mimo Vídeň.

Než však došlo k této události, bylo najednou možné se ve vídeňském tisku dočíst, že „Johann Strauss podřídil své soukromé pohnutky čistě uměleckým důvodům“ a *Noc v Benátkách* nakonec přece jen zadal i Divadlu na Vídeňce. Zmíněné osobní překážky totiž mezitím pominuly, a tím se i jeho vztah k této scéně částečně urovnal. Na změnu berlínské priority, zajištěné smluvně, se samozřejmě již nedalo ani pomyslet, ale skladatel se snažil alespoň o to, aby jeho nová jevištní kratochvíle zazněla v c. k. metropoli co nejdříve.

Několik týdnů před premiérou přijel Strauss do Berlína dohlédnout na přípravu. U ředitele divadla tím místo nadšení vzbudil obavy ze zbytečného zdržování. Sám to nepřímou naznačoval v dopise příteli Lewymu: „Fritzsche nechce, abych se zúčastňoval zkoušek, ale jen proto, že by chtěl dokončit nastudování před příjezdem Walzela.“ O souboru dále referoval: „Jsem výkony Steinera, Wilhofa, primadony Grünfeldové-Schmidtové, a dokonce i Sziky překvapen. Hlavně Steiner, dnes nejlepší z operetních tenoristů, podává vynikající výkony. Collinová je naturalistka, ale hlas má a vděčně plní svou úlohu... Na Vídeňce jsem v poslední době kromě Finalyové neslyšel jinou zpěvačku, která by vzbuzovala větší naději než ona.“

Tak úplně spokojen však Strauss předpremiérovým průběhem nebyl. Vysvítá to z jiného jeho dopisu: „K mému výlučnému zaměstnání dosud patřilo denně vtoukat sboru a sólistům do hlavy tempa a nuance.“ Nad režii se ovšem rozplýval: „Postarali jsme se o změny v libretu a jeho krácení. Libreto tím výrazně pookřálo.“

Ze Straussovy extáze nad režii zcela jasně prokukovalo vědomí slabiny *Noci v Benátkách* a obavy z osudu tohoto díla. Byla to předtucha ne zcela neopodstatněná.

Premiéra *Noci v Benátkách* se konala 3. října 1883 a dirigoval ji sám skladatel. Návštěvnické reakce byly od počátku vlažné. Později se sice nálada publika zlepšila, ale ve třetím jednání došlo k pohromě. Když Vévoda z Urbina nasadil svůj rozkošný lagunový valčík a přezpíval slova „V noci jsou přec' kočky šedivé, v noci zní jejich něžné mňau“, ozvala se odněkud ozvěna – lidská imitace mňoukání. Ojedinelý vtíp by býval přešel bez následků, kdyby si zjednaná klaka bouřlivým potleskem nevynutila opakování tohoto čísla. Na zmíněném místě se nyní „rozmnoukala“ již početná část galerie, zatímco z přízemí tyto projevy okřikovaly další hlučné hlasy. Ve všeobecné vřavě už tenorista Steiner závěrečné verše nedozpíval. Trvalo pěknou chvíli, než se auditorium uklidnilo a představení mohlo pokračovat. Příznivá atmosféra už byla pryč. Při následujícím představení byla „průšvihová“ slova pochopitelně nahrazena novým textem.

Berlínské přijetí Straussovy původní novinky nepřekypovalo tedy slávou. Odborné recenze to kladly za vinu slabému libretu. Všeobecně převládal názor, že *Veselá vojna* je ve srovnání s *Nocí v Benátkách* shakespearovskou perlou. Jistý kritik dokonce napsal, že nádherné osvětlení hlediště vyvolávalo otázku, zda pan Siemens neměl k předvádění hře dodat i libreto. Kreuzzeitung se divily, jak se Johann Strauss mohl přemoci ke komponování takové spousty nesmyslů a hloupostí. Berliner Fremdenblatt: „Námi vysoce ceněný Johann Strauss byl bohužel tentokrát od svých literárních přistřihovačů špatně obslužen; spletli se jak v látce, tak i ve střihu... škoda té nádhery melodických květů, které, přivázaný na tlející tapetu, přes noc uvadnou.“

I když libreto *Noci v Benátkách* patřilo mezi lepší produkty z dílny Zell-Genée, k velkému jásetu skutečně nemohlo tehdy svádět. Na operetní zvyklostí byl jeho obsah příliš vážný, místy nudný. Humor nabízelo pouze druhé jednání ve scénách, kdy se Caramello a jeho přátelé snaží překazit vévodovo dostaveníčko s domnělou Barbarou.

Záměny osob, jedna z nejstarších akvizic jevištní komiky, působily na bránice stále méně. I Strauss si v dopise německému kritikovi Paulu Lindauovi stěžoval: „Libreto mě při nejlepší vůli neinspirovalo. Nemá poetické ani komické zbarvení. Je to rozježděný příběh, který nemá o ději ani ponětí. Hudby je tam potřeba velmi málo.“

Noc v Benátkách nicméně zaujímá svým významovým obsahem mezi Straussovými operetami mimořádné postavení: neglorifikuje aristokracii a ani po způsobu Offenbachově v závěru neukazuje, že i ten nejtupější a po celý čas zesměšňovaný šlechtic je docela slušný a přijatelný člověk. Quido z Urbina i v cílové pásce končí na poli poražených, přelstěn prostými lidičkami. Takové vyznění dramatického díla nebylo v historii divadelnictví samozřejmě ničím novým, pro vídeňskou operetu však představovalo dosti řídkou výjimku. Při zručné inscenaci se z této operety dá vyloučit i satira na vládnoucí vrstvu. Strauss tvořil hudbu k *Noci v Benátkách*, aniž pořádně věděl, co se kolem jeho tónů bude na jevišti dít. Měl totiž k dispozici jen zpěvní texty, s mluvenou prózou se seznámil teprve při zkouškách. V již citovaném dopise Paulu Lindauovi hořekoval: „Proto jsem mnohé pojal příliš ušlechtilé, což dílu ublížilo. V tomto libretu není nic, co by se mělo pojímat ušlechtilé... Hudba se vůbec nehodí k té bláznivé, neumělecké věci.“

Strauss přeháněl pod dojmem berlínského debaklu. K oblíbeným pěveckým číslovům i dnešních tenoristů patří z této operety gondoliérská píseň a Lagunový valčík. Větší hodnotu mají ještě z prvního jednání vstupní kuplety Pappacody a Caramella, kvartet Caramellových přátel, který je valčíkovým rondem, jehož hlavní melodie slouží i jako závěr celé operety. Ve druhém jednání vyniká polka Agricoli o benátských ženách a duet Vévody s Anninou, končící valčíkem.

Účinná je vůbec většina ansámblových scén. Z úvodní scény vytvořil Strauss hudebními prostředky živý obraz pestrého dění na trhu. První i druhé finále jsou v podstatě imponující valčíkovou směsí, kterou přerývají i jiné taneční rytmy, v závěru prvního jednání je to ona gondoliérská píseň s navazující tarantelou maškarního průvodu, ve druhém závěru pak svižný pochod. Na instrumentaci se opět důležitou měrou podílel Richard Genée.

Ve Vídni byla *Noc v Benátkách* poprvé uvedena pouhých šest dní po Berlínu – 9. října na scéně Divadla na Vídeňce. U dirigentského pultu stál jako obvykle skladatel. V hledišti panovala od počátku přímo bojová nálada, vyjadřující demonstrativní odhodlání odčinit porážku

vídeňského miláčka v Berlíně. Wiener Fremdenblatt napsal: „Večer měl pohnutý průběh... Během předehry přijalo publikum každé valčíkové téma s živým ohlasem... po všech číslech následovalo bouřlivé vyznamenání pro skladatele, který se musel na konci každého aktu s ostatními představiteli alespoň šestkrát děkovat na jevišti... Na závěr se zvedl nekonečný potlesk, pánové se zvedali ze sedadel, galerie si mohla hrdla vykřičet, orchestr opakovaně hrál tuš.“ Deset čísel operety, tedy téměř dvě třetiny hudby, muselo být opakováno. Caramello-Girardi odzpíval svou gondoliérskou píseň dokonce třikrát. Pro vídeňské provedení byla ovšem *Noc v Benátkách* částečně přepracována. Lagunový valčík, původce berlínského skandálu, obdržel nejen zbrusu nová slova, ale zpíval ho i Caramello, takže Girardi měl dvě nejhezčí melodie díla.

Manifestační přijetí této operety ve Vídni trvalo až do poloviny listopadu bez přerušení, pak příliv vlasteneckého nadšení rychle opadl. Nicméně, v dubnu 1884 oslavila *Noc v Benátkách* padesáté provedení. Její nová inscenace dosáhla v Divadle na Vídeňce celkem sedmdesáti osmi představení, tedy méně než *Veselá vojna*, a dokonce *Královnin krajkový šátek*.

Po Vídni se Straussovovy novinky ujala další c. k. a německá divadla. *Noc v Benátkách* postupně obešla celý kulturní svět a je i dnes poměrně často uváděným dílem klasické operetní literatury. Zasluhu na tom mají nejen její hudební hodnoty, ale také snahy mnoha čilých dramaturgů a dramatiků podložit ji působivějším dějem. Žádná jiná Straussova jevištní kreace nezná tolik verzí jako právě tato. V archivu již zaprášenou operetu oživil první úpravou v roce 1918 wiesbadenský intendant C. Hager pro operetní festival v Baden-Badenu. Další znění připravili o pět let později E. W. Korngold a H. Marischka, když ji přistříhli pro Richarda Taubera. Světově proslulý tenorista v ní zpíval roli Vévody; hudební podíl této operety se výrazně zvýšil. Mimo jiné získal nazpět od Caramella Lagunový valčík a navíc i další hit, patřící do Straussových operet *Simplicius*: píseň nazvanou Budte pozdraveny, vznešené Benátky. Za zmínku stojí i verze Komické opery v Berlíně, kterou v roce 1954 připravil Walter Felsenstein.

Z knihy Miroslava Šulce *Johann Strauss a ti druzí*

Johann Strauss ml. v 60. letech 19. století

JOHANN STRAUSS ML. (1825–1899)

Narodil se jako jeden ze tří synů Johanna Strausse st. (1804–1849) a Emilie Trampuschové. Otec chtěl, aby se vyučil bankovním úředníkem. Johann ale miloval hudbu a tajně se učil na housle u prvního houslisty otcova orchestru. Ve svém uměleckém počínání byl od začátku silně podporován matkou, což vedlo k řadě hádek a stalo se později i jedním z důvodů, proč otec rodinu opustil. Mladý Johann se poté začal hudbě věnovat naplno – v roce 1844 si zažádal o licenci, založil si vlastní patnáctičlenný orchestr a začal otci konkurovat. V revolučním roce 1848 se otec a syn postavili proti sobě i na poli politickém, otec byl na straně císaře, syn na straně revolucionářů. Po smrti Johanna Strausse st. sloučil Johann Strauss ml. otcův a svůj orchestr. Ve vedení tohoto nového tělesa se střídal se svým mladším bratrem Josefem (1827–1870), který sám složil na tři sta skladeb. Později orchestrální koncerty řídil také Johannův nejmladší bratr Eduard (1836–1916).

Johann Strauss ml. nebyl spjat pouze s orchestrem, ale také s proslulým Divadlem na Vídeňce, kde se uskutečnily premiéry jeho operet. Na rozdíl od otce nerad cestoval, přesto vystupoval téměř v celé Evropě a Americe. Později byl jmenován hudebním ředitelem vídeňských plesů. Jeho skladbám naslouchali i velcí panovníci, jako byli císař František Josef I., německý císař Vilém I., car Mikuláš I. a řada dalších. Zemřel 3. června 1899 ve Vídni a jeho pohřbu se zúčastnila většina obyvatel města. V čele průvodu jel na vraníku černý jezdec s černým žezlem v ruce, což bylo symbolem, že zemřel král, král valčíků. Johann Strauss ml. napsal za svůj život kolem pěti set skladeb a zejména jeho valčíky (*Na krásném modrém Dunaji*, *Povídky z vídeňského lesa*, *Císařský valčík* atd.) znějí dodnes celým světem.

JOHANN STRAUSS ML. – jevištní dílo v datech /výběr/

10. února 1871

Ve vídeňském Theater an der Wien (Divadlo na Vídeňce) byla uvedena premiéra komické operety *Indigo und die vierzig Räuber* (*Indigo a čtyřicet loupežníků*), libreto Maximilian Steiner

1. března 1873

V Divadle na Vídeňce byla uvedena premiéra operety *Der Carneval in Rom* (*Karneval v Římě*), libreto Joseph Braun a Carl Lindau podle hry Victoriena Sardoua *Piccolino*

5. dubna 1874

V Divadle Na Vídeňce byla uvedena komická opereta *Die Fledermaus* (*Netopýr*), libreto Carl Haffner a Richard Genée

27. února 1875

V Divadle na Vídeňce byla uvedena premiéra komické operety *Cagliostro in Wien* (*Cagliostro, slavný kouzelník*), libreto Camillo Walzel, Friedrich Zell a Richard Genée

3. ledna 1877

Ve vídeňském Karlově divadle byla uvedena premiéra operety *Prinz Methusalem* (*Princ Metuzalém*), libreto Carl Treumann

18. prosince 1878

V Divadle na Vídeňce byla uvedena premiéra operety *Blindekuh* (*Hra na slepou bábu*), libreto Rudolf Kneisel

1. října 1880

V Divadle na Vídeňce byla uvedena premiéra operety *Das Spitzentuch der Königin* (*Královnin krajkový šátek*), libreto napsali Heinrich Bohrmann-Riegen, Julius Rosen a Ottokar Franz Berg

25. listopadu 1881

V Divadle na Vídeňce byla uvedena premiéra operety *Der lustige Krieg* (*Veselá vojna*), libreto napsali Camillo Walzel, Friedrich Zell a Richard Genée

3. října 1883

V berlínském Friedrich-Wilhelm-Städtisches-Theater byla uvedena premiéra operety *Eine Nacht in Venedig* (*Noc v Benátkách*), libreto napsali Camillo Walzel, Friedrich Zell a Richard Genée

24. října 1885

V Divadle na Vídeňce byla uvedena premiéra operety *Der Zigeunerbaron* (*Cikánský baron*), libreto Ignatz Schnitzer

17. prosince 1887

V Divadle Na Vídeňce byla uvedena premiéra operety *Simplicius*, libreto Viktor Hirschfeld „Léon“

1. ledna 1892

Ve vídeňském Karlově divadle byla uvedena původní premiéra jediné Straussovy opery *Ritter Pázmán*, libreto k této tříaktové komické opeře napsal Lajos [Ludwig] Dóczy podle Jánose Aranyho: „Pázmán lovag“, premiéru dirigoval skladatel, režíroval Wilhelm Jahn, scénu vytvořil Anton Brioschi

10. ledna 1893

V Divadle na Vídeňce byla uvedena premiéra operety *Fürstin Ninetta* (*Kněžna Ninetta*), libreto napsali Hugo Wittmann a Julius Bauer

12. října 1894

V Divadle na Vídeňce byla uvedena premiéra operety *Jabuka*, libreto napsali Max Kalbeck a Gustav Davis

4. prosince 1895

V Divadle na Vídeňce byla uvedena premiéra operety *Waldmeister* (*Mařinka vonná*), libreto Gustav Davis

13. března 1897

V Divadle na Vídeňce byla uvedena premiéra operety *Die Göttin der Vernunft* (*Bohyně rozumu*), libreto napsali Alfred Maria Willner a Bernhard Ludwig Buchbinder

STRAUSSOVA OPERETA NOC V BENÁTKÁCH V OSTRAVĚ

Premiéra 14. září 1934

Karel Kügler a Karel Konstantin (překlad)

Mirko Hanák (dirigent)

František Paul (režie)

Jaro Häusler (choreografie)

Premiéra 4. června 1955

Karel Michael Walló (překlad)

Vladimír Brázda (dirigent)

Rudolf Lampa (režie)

Jan Obšil (scéna)

Marie a Josef Stejskalovi (kostýmy)

Emerich Gabzdyl (choreografie)

František Čihánek (sbormistr)

Premiéra 7. května 1983

Bohuslav Nádvorník (překlad)

Ladislav Matějka (dirigent)

Josef Kobr (režie)

Vladimír Šrámek (scéna)

Josef Jelínek (kostýmy)

Zdeněk Prokeš (choreografie)

Josef Kubenka (sbormistr)

Vojtěch Kabeláč (dramaturgie)

Premiéra 22. června 1996

Bohuslav Nádvorník (překlad)

Ladislav Matějka (dirigent)

Jiří Měřinský (režie)

Vladimír Šrámek (scéna)

Eliška Zapletalová (kostýmy)

Igor Vejsada (choreografie)

Josef Kubenka (sbormistr)

1983

Halina Kubeczková (Annina), foto Josef Hradil

1983

Scéna Vladimíra Šrámka (první jednání), foto Josef Hradil

Karel Čepek (Pappacoda) a sbor operety, foto Josef Hradil

1983

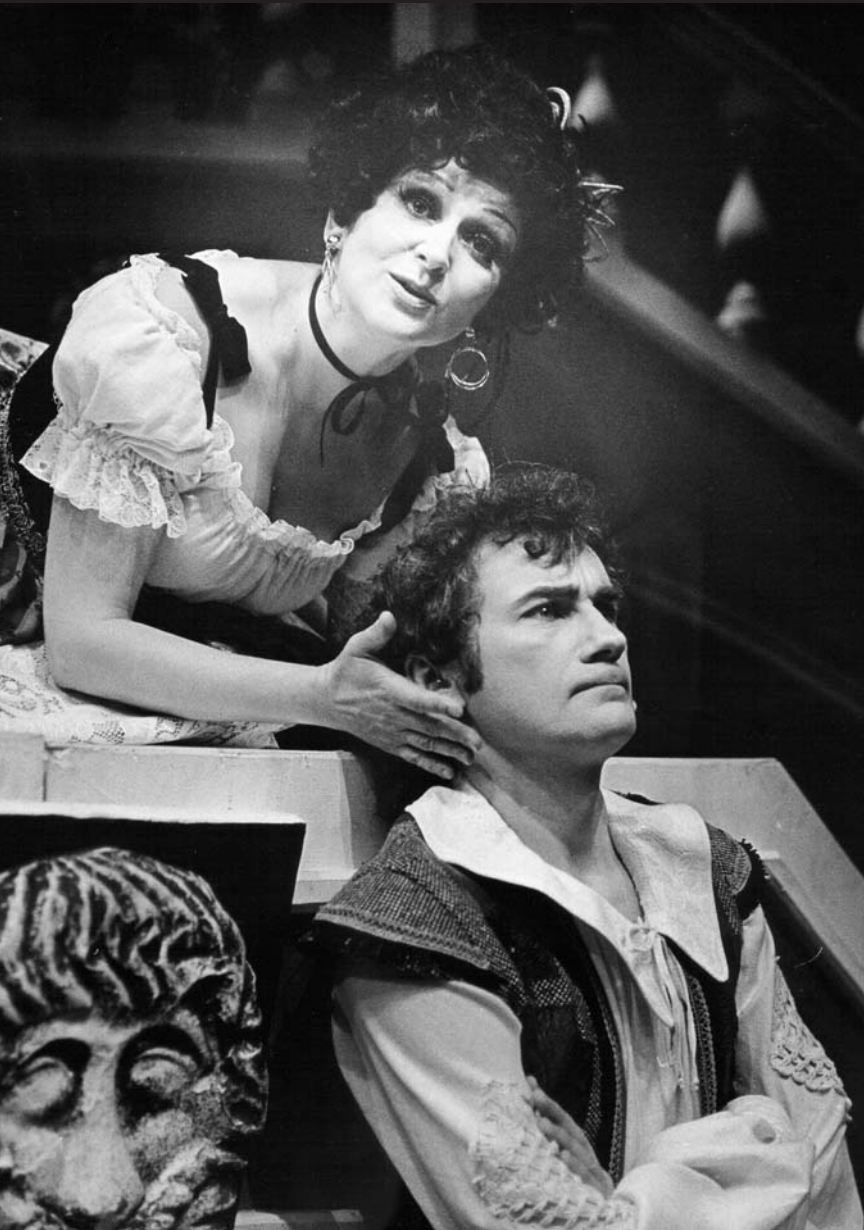

Karel Lupínek (Barbaruccio), Miloš Tolaš (Delaqua)
a Břetislav Doskočil (Testaccio), *foto Josef Hradil*

Ilona Simandlová (Ciboletta), Hana Hradilová (Annina), Petr Miller
(Caramello) a Karel Čepek (Pappacoda), *foto Josef Hradil*

1983

Ilona Simandlová (Cioletta) a Karel Čepěk (Pappacoda),
foto Josef Hradil

Jan Drahovzal (Vévoda z Urbina) a sbor operety, foto Josef Hradil

1983

Petr Miller (Caramello) a Hana Hradilová (Annina), *foto Josef Hradil*

Scéna Vladimíra Šrámka (druhé jednání), *foto Josef Hradil*

1983

Ilona Simandlová (Cibioletta), Karla Diváková (Barbara),
Halina Kubeczková (Annina) a Jan Drahovzal (Vévoda z Urbina),
foto Josef Hradil

Jan Drahovzal (Vévoda z Urbina), Karla Diváková (Barbara)
a Miloš Tolaš (Delaqua), foto Josef Hradil

1983

Taneční scéna, foto Josef Hradil

1996

Blanka Morysová (Ciboletta) a Janka Hošťáková (Annina),
foto Josef Hradil

1996

Václav Morys (Caramello), Dagmar Hlubková (Annina),
Eva Zbrožková (Ciboletta) a Marcel Školout (Pappacoda),
foto Josef Hradil

Václav Morys (Caramello) a Dagmar Hlubková (Annina),
foto Josef Hradil

1996

Scéna z prvního jednání, foto Josef Hradil

1996

Jiří Vinklárek (Caramello) a Rudolf Sobotka (Pappacoda),
foto Josef Hradil

Vladimír Janoušek (Vévoda z Urbina) a Karla Diváková (Agricola),
foto Josef Hradil

1996

Scéna z druhého jednání, foto Josef Hradil

1996

Marcel Školout (Pappacoda), Václav Morys (Caramello)
a Jan Drahovzal (Vévoda z Urbina), *foto Josef Hradil*

Eva Zbrožková (Ciboletta), Jan Drahovzal (Vévoda z Urbina)
a Dagmar Hlubková (Annina), *foto Josef Hradil*

PROFILY INSCENÁTORŮ

JAN ŠRUBAŘ

– hudební nastudování, dirigent

Vystudoval brněnskou JAMU, po absolutoriu působil v opeře Divadla Jozefa Gregora Tajovského v Banské Bystrici, od roku 1981 je dirigentem ostravské opery. Nastudoval zde desítky operních titulů – například *Oberona* (Carl Maria von Weber), *Prodanou nevěstu* (Bedřich Smetana), *Johanku z Arku a Rigoletta* (Giuseppe Verdi), *Sedláka kavalíra* (Pietro Mascagni), *Komedianty* (Ruggero Leoncavallo), *Její pastorkyni* (Leoš Janáček), *Židovku* (Fromental Halévy); *Kouzelnou flétnu* a *Così fan tutte* (Wolfgang Amadeus Mozart), *Vlaštovku* (Giacomo Puccini) nebo *Komínčička* (Benjamin Britten). Pravidelně diriguje i tituly baletní – například *Labutí jezero* a *Louskáčka* (Petr Iljič Čajkovskij).

MAREK PRÁŠIL

– dirigent

Studoval na Janáčkově konzervatoři obory dirigování a klarinet, v roce 2012 absolvoval na Fakultě umění Ostravské univerzity v magisterském studiu obor hra na klarinet. Absolvoval také půlroční stáž na Vysoké škole múzických umění v Bratislavě. Nyní studuje orchestrální dirigování na Janáčkově akademii múzických umění v Brně ve třídě mezinárodně uznávaného dirigenta Tomáše Hanuse.

V Národním divadle moravskoslezském působí jako klarinetista a dirigent v operně/muzikálovém souboru a jako host od sezóny 2012/2013 i v operním (*Noc v Benátkách*) a baletním souboru (*Labutí jezero*). Marek Prášil dosud spolupracoval s Janáčkovou filharmonií Ostrava, Filharmonií Bohuslava Martinů Zlín, Národním symfonickým dechovým orchestrem, Symfonickými orchestry Fakulty umění Ostravské univerzity, Janáčkovy konzervatoře či města Frýdek-Místek. Dále s Moravským komorním sborem, Pěveckým sborem Permoník a dalšími. V roce 2009 obdržel dvě ocenění za nejlepší dirigentský výkon na Mezinárodních soutěžích velkých symfonických dechových orchestrů v Ostravě a polském Rybniku. Dirigentská hostování na těchto mezinárodních festivalech: Svatováclavský hudební festival, Janáčkův máj, Mladé pódium, Talentinum Zlín, Złota Lyra, Polsko. Od roku 2007 je také dirigentem Velkého dechového orchestru Májovák, se kterým kromě mnoha ocenění na soutěžích a festivalech podnikl také koncertní turné do Francie, Itálie, Rakouska, Sicílie či Norska.

PAVEL MIKULÁŠTÍK

– režie, choreografie

Narodil se v roce 1942 v Praze, kde také vystudoval taneční oddělení Konzervatoře. Ještě za studií získal angažmá jako sólista v Kladně a poté v Ústí nad Labem. Od roku 1964 působil v zahraničí nejprve jako tanečník a poté jako choreograf a režisér. Jako baletní sólista působil v Berlíně v Metropol Theater a Komische Oper a poté v divadlech ve Štýrském Hradci, Amsterdamu, Basileji, Freiburgu, Darmstadtu a také v Choreografickém divadle Hanse Kresnika v Brémách. Vytvořil postavy, jako jsou například Nurali v *Bachčisarajské fontáně* (1961), Tybalt v *Romeovi a Julii* (1965), Princ v *Labutím jezeře* (1971) nebo titulní role v *Petruškově* (1972). Po ukončení aktivní taneční dráhy působil jako nezávislý činoherní, operní i muzikálový režisér a choreograf v německých a švýcarských divadlech (mj. Norimberk, Frankfurt, Dortmund, Kassel, Curych, Kolín nad Rýnem). V roce 1980 založil a vedl divadlo pro děti v Mannheimu a o deset let později založil ve Freiburgu Choreografické divadlo, s nímž v roce 1997 přesídlil do Bonnu. Je autorem více než devadesáti inscenací. Z operních jmenujme alespoň Händelova *Tamerlana* v Norimberku, Donizettiho *Lucrezii Borgii* v Dortmundu, kterou zaznamenala televizní stanice WDR, Smetanovu *Prodanou nevěstu* v Kasselu, Verdiho *Macbetha* v Dortmundu, *Její pastorkyni* ve Freiburgu, *Vzestup a pád města Mahagonny* v Kolíně nad Rýnem nebo muzikálovou produkci *Hair* v Bonnu. V dalších letech Mikuláščík působil jako režisér a choreograf v Německu, Švýcarsku, Vietnamu, Turecku a České republice. V pražském Národním divadle inscenoval v roce 2005 Donizettiho komickou operu *Don Pasquale*. Ve Slovenském národním divadle v Bratislavě připravil v roce 2009 Smetanovu *Prodanou nevěstu*. V roce 2003 mu byla udělena 1. cena NRW za režijní a choreografické dílo. V roce 2011 připravil v NDM inscenaci Offenbachova *Orfea v podsvětí*.

ADOLF BORN

– scéna a kostýmy

Jeden z našich nejznámějších malířů, karikaturistů, kreslířů, ilustrátorů, grafiků, animátorů a scénografů se narodil roku 1930 v Českých Velenicích. Studoval výtvarnou výchovu na Pedagogické fakultě Univerzity Karlovy v Praze v letech 1949–1950. K profesoru Antonínu Pelcovi byl přijat na karikaturu a ilustraci a s ním pak přešel na Akademii výtvarných umění, kde v roce 1955 studium ukončil. Adolf Born je autorem kresleného humoru nezaměnitelného rukopisu. Publikoval v Dikobrazu, Lidových novinách, Mladém světě, Květech, ale i ve Sluníčku nebo Mateřídoušce. V Montrealu byl vyhlášen nejlepším karikaturistou roku 1974. Vytvořil sérii černého humoru nazvanou Bornografie, zabývající se zkoumáním vztahů mezi muži a ženami od konce padesátých let až po léta sedmdesátá. Náměty pro grafické práce čerpá z dojmů z cest, z obdivu k historickým a literárním postavám, mytologickým hrdinům, z divadla nebo ze vzpomínek na staré pražské poutě. Zpočátku se věnoval dřevorytu a černobílému nebo kolorovanému linorytu, v šedesátých letech počal vytvářet barevné litografie. Blízko ke grafickým pracím mají Bornovy knižní ilustrace. Ilustroval asi dvě stě třicet knih a nespočet přebalů. Mezi nejpopulárnější knihy českých autorů patří například Mach a Šebestová (Miloš Macourek), Kytice (Jaromír Erben), Jablko je vinno (Miroslav Horníček), Válka s Mloky (Karel Čapek) nebo Jak jsem potkal ryby (Ota Pavel) a další. Ze zahraničních děl zaslouží zmínku například Robinson (Daniel Defoe), Muž s dýmku a houslemi (Arthur Conan Doyle) nebo Pipi Dlouhá punčocha (Astrid Lindgrenová). Ve filmovém odvětví je Adolf Born známý hlavně kreslenými příběhy Macha a Šebestové; první příběh těchto dvou školáků a utrženého kouzelného sluchátka vznikl roku 1976. Po deseti letech přichází kreslený seriál o opičce s názvem Žofka a spol. Dále se podílel na animovaném filmu Robinson Crusoe, námořník z Yorku z roku 1981 a na řadě dalších. Mezi jeho nejvýznamnější práce pro divadlo patří inscenace Dvořákovy opery *Čert a Káča* uvedená v roce 1991 (remake 2003) v Národním divadle v Praze.

JURIJ GALATENKO

– sbornistr

Vystudoval dirigování a sbormistrovství na Národní hudební akademii v Kyjevě. Pracoval mimo jiné jako učitel dirigování na konzervatoři, dirigent filharmonického orchestru města Rovno, spolupracoval jako dirigent s ruským souborem Mladá opera. V NDM tvoří od roku 1998, od roku 2000 je sbornistrem operního souboru, kde nastudoval více než čtyři desítky operních inscenací. S operním a baletním souborem NDM a Operním studiem NDM spolupracoval i jako dirigent (mj. *Dvořákstory, Aitna, Ngoa-É, Kolotoč*). Současně je také sbornistrem komorních pěveckých sdružení.

Kostýmní návrh Adolfa Borna (Senátor Bartolomeo Delagua)

Johann Strauss ml. (1825–1899)

Noc v Benátkách

Klasická opereta z roku 1883

Libreto Friedrich Zell a Richard Genée

Český překlad Karel Michael Walló, úprava Daniel Jäger

Osoby:

Quido, vévoda z Urbina

Bartolomeo Delaqua, benátský senátor

Barbara, jeho žena

Stefano Barbaruccio, benátský senátor

Agricola, jeho žena

Giorgio Testaccio, benátský senátor

Annina, rybářské děvče

Caramello, lazebník

Pappacoda, prodavač makarónů

Ciboletta, kuchařka

Enrico Piselli, námořní důstojník

Kavalíři, hosté, hudebníci, sluhové, senátoři, ženy senátorů, masky, gondoliéři, námořníci, rybáři, dívky a ženy z lidu

Kostýmní návrh Adolfa Borna (Vévoda z Urbina)

PRVNÍ ČÁST

Benátky, Canal Grande.

PŘEDEHRA

VSTUPNÍ KUPLET PAPPACODY

PAPPACODA Vy, kdož z Benátek jste,
teď slyšte slovo mé!
Vy máte tady věží dost,
i holuby tu máte,
Velký kanál, Rialto most,
náměstí Marka, sochy svaté,
vy máte palác dóžat svých
i štíhlou Campanillu,
slunce na pobřežích písečných
i domy v chladném stínu,
jen jedno zatím k tomu
vám schází, jak se zdá.
Neb makaróny vyrábím zde
zatím pouze já.
Ba, pouze já!
Pappacoda do Benátek přišel,
osobně tu je,
dělá vám makaróny své,
nejlepší, chutné, báječné.
Hle, hle, hle, hle, hle!
Proto ať radost stále tu máte!
Pappacoda, Pappacoda, Pappacoda je zde!

SBOR Proto ať radost stále tu máte!
Pappacoda, Pappacoda, Pappacoda je zde!

Próza:

PAPPACODA *(vyvolává)* Maccaroni, maccaroni di Napoli!
Maccaroni dlouhé jako Canal Grande!
(několik lidí k němu přistoupí)

ENRICO *(již předtím tajuplně vyšel zprava a upřeně se díval na dům senátora Delaqua, polohlasem promluví)*
Pappacodo! *(hlasitěji)* Pappacodo!

PAPPACODA Á, signor Enrico! Buon giorno!

ENRICO Je strýc doma?

PAPPACODA Signor Delaqua? Ten dneska zasedá v senátu!

ENRICO *(pro sebe)* Vzduch je tedy čistý! *(hlasitěji)*
Půjdu navštívit svou krásnou tetu! *(chce jít do domu)*

PAPPACODA Signora Barbara je s Cibolettou na požehnání u svatého Marka.

ENRICO To je ale smůla! Nemohu tu na ni čekat, musím do služby! *(rozhledne se kolem, tiše)*
Pappacodo, umíš mlčet?

PAPPACODA *(polohlasem)* No jasně! To dřív promluví kamenný lev před dóžecím palácem!

ENRICO Tady máš... *(dává mu peníz)*

PAPPACODA *(radostně)* Ty jo! A co za to?

ENRICO Vyřídíš mé tetě, že se dnes v devět večer sejdem na obvyklém místě!

PAPPACODA A nic víc?

ENRICO Ne! Ale... můj strýc se o tom nesmí dozvědět. Rozumíš?

PAPPACODA *(s úsměvem)* Naprosto!

ENRICO Spoléhám na tebe!

PAPPACODA Budte bez obav!

ENRICO Addio, Pappacodo! (*zvolna odcházi*)

PAPPACODA Addio... (*k publiku*) To je teda rodina!

A dívka když pozná,
co je lásky síť,
třeba na kraj světa
je ochotna jít.
Frutti di mare!
Frutti di mare!
Prodávám!

VSTUPNÍ PÍSEŇ ANNINY

ANNINA Frutti di mare!
Frutti di mare!
Prodávám, prodávám!

SBOR Pohledte, pohledte!
Tam Annina přistává.
Když prodává nám ryby zde,
vždy zpívá písně své.
Ticho! Ticho! Zpívej nám!

ANNINA Já z Chioggii jedu,
přes moře sem k vám,
já v bárce své rybičky
a ústřice mám!
Těž ráčky vám vezu,
jen si račte brát,
pochutná si na nich
ten, kdo je má rád.
Frutti di mare! Frutti di mare!
Prodávám, prodávám!
Já ryby prodávám!

SBOR Zpívej nám!

ANNINA Když se rybka chytí,
nemůže dál plout.
Musí opustiti
svůj záliv a proud.

Próza:

PAPPACODA (*se zastaví před Anninou, která na lavici u Delaquova domu vyložila koš plný ryb*) Buon giorno, krásná Annino!

ANNINA Buon giorno, Pappacodo.

PAPPACODA Vrací se pan vévoda a tudíž přijíždějí i frutti di mare... (*významně, chytrácky ukáže na palác Urbinů, chce ji přátelsky políbit na přivítanou*)

ANNINA Co tím myslíš?

PAPPACODA S vévodu se do Benátek určitě vrátí i jeho osobní lazebník, tvůj víc než dobrý známý... Takže jsi za ním přijela...

ANNINA Mýlíš se! O tom... Nechci už nikdy slyšet!

PAPPACODA Takhle mluvíš o Caramellovi, který tě miluje, který tě zbožňuje, který je...

ANNINA (*mu strčí do úst rybu*) Prevít!

PAPPACODA (*míní rybu*) Ale chutná!

ANNINA A k tomu ještě nafoukaný hlupák!

PAPPACODA Hloupost lásce nepřekáží! Já mám například vášnivě rád Cibolettu

(*ukáže na dům Delaqua*), kuchařku tady od senátora, děvče, které je hloupé jako tahle ryba, ovšem stejně dobré, stejně žádoucí...

ANNINA Něco ti poradím. Jestli jsi chytrý, nedej jí nikdy najevo, že je hloupější než ty!

PAPPACODA Hloupější než já? To jako měla být poklona nebo urážka?!

BARBARA Annino! Ráda tě zase vidím!

ANNINA Já vás také!

PAPPACODA (*odkašlává*) Signoro Barbaro, na slovíčko! Mám pro vás vzkaz od signora Enrica.

BARBARA (*tiše, spěšně k němu přijde*) Ano?

PAPPACODA Prý se sejdete zase v devět večer... a že váš muž se to nesmí dozvědět.

BARBARA No, já mu to určitě neřeknu... Díky, Pappacodo. (*pro sebe*) Ještě že je tu Annina, musí mi večer pomoci... Annino!

ANNINA Ano, signoro?

BARBARA (*tiše*) Pojď, mám k tobě velikou prosbu! (*hlasitě*) Addio, Pappacodo! (*odejde s Anninou*)

PAPPACODA Addio! Kde je zase ta Ciboletta? (*volá*) Ciboletto!

CIBOLETTA (*za scénou*) Už jdu! (*strčí silně do Peppina, který právě podává talíř plný makarónů. Peppino upadne a Ciboletta sama klopýtne a rovněž by upadla, kdyby ji Pappacoda nezachytil*)

PAPPACODA (*k obecenstvu*) Vidíte? No, co jsem říkal? Kdepak jsi zase byla?

CIBOLETTA No přece na požehnání!

PAPPACODA A pomodlila ses za to, aby se z tebe stalo chytré děvče?

CIBOLETTA (*rozpláče se*) Na to jsem zapomněla!

PAPPACODA Tak co jsi v tom kostele teda dělala, když ses tam nemodlila?

CIBOLETTA Já tam plakala. (*pláčtivě*) Plakala jsem, poněvadž jsem si o letošním karnevalu ještě ani jednou pořádně nezatančila!

PAPPACODA To snad není možný! Kvůli tancování plakat! A něco takového, prosím, miluje muže, jako jsem já!

DUET CIBOLETTY A PAPPACODY

CIBOLETTA Chci se vdát, hned! Pochop to přec! Vdávání prý je veselá věc!

PAPPACODA To nejde, vždyť to dobře víš. Jen láskou nás neuživíš! A pak, to nespěchá.

CIBOLETTA A proč?

PAPPACODA A proč? Pro slepičí kvoč!

CIBOLETTA Tak dost!

PAPPACODA Tak dost!

CIBOLETTA Tvá zvláštní váhavost už budí moji zlost!

CIBOLETTA Já nejsem chytrá přespříliš,
však myslím, že to stačí.
Na tebe jsem dost chytrá, víš,
se mnou si nehraj radši!
Byl by z nás jistě pěkný pár
a šťastný, bezpochyby.
Když nechceš ty, nu tak jdi dál,
mne nemrzí tvé sliby!
Ba, ba!
Však si mě vezme jiný!
Ach! Nebudu přemítat,
máš-li mě rád, či nemáš rád,
udělám čelem vzad!
Tak hloupá nejsem přece snad
a tak se musím ptát,
proč si mě stále nechceš brát.
Jsem vskutku hloupá snad?
Pověz, zda máš mě vůbec rád!

PAPPACODA Proč se hned rozhněvat?
Vidím, že nejsi hloupá snad!
Musím si pozor dát!
Jen nesmíš všechno ve zlém brát!

Próza:

BARBARUCCIO To bylo ale dneska bouřlivé zasedání!

DELAQUA Pořád mi vrtá hlavou, jak slavnostně přivítat
vévodu a přitom ušetřit...

BARBARUCCIO Víte moc dobře, že vévoda si potrpí na okázalé
přivítání... Obávám se, že na tom zase prodě-
láme...

TESTACCIO A přitom on sám je tak bohatý, že se nám
o tom ani nezdá... Každý rok tady na karnevalu

utrátí tolik peněz, že bychom z toho pomalu
mohli vystavět nové Benátky.

BARBARUCCIO A těch žen co... oklame...

DELAQUA Letos zase pozval úplně všechny senátory
k sobě na večeři! Ještě že jsme prosadili
usnesení, že naše ženy se toho nesmí zúčastnit!

BARBARUCCIO (*k Delaquovi*) No, zvláště když vévoda o loň-
ském karnevalu usiloval o vaši ženu...

DELAQUA Moji ženu nikdy neviděl! Několikrát s ní sice
na plese mluvil, ale pokaždé byla maskována.
Letos ji pro jistotu na celý karneval pošlu do
kláštera do Murana. Za půl hodinky ji tam
odveze gondola a tlusté klášterní zdi ji na čtyři
týdny ochrání před bláznivým vévodou.

TESTACCIO Znameníť nápad! (*odejdou*)
+ BARBARUCCIO

KUPLET CAMELLA

SBOR Evviva Caramello,
jej každý má rád,
jen hledte, jen hledte,
už přímo jde k nám!
K nám, přímo k nám!

CAMELLO Rád bych se, moji milí,
teď s vámi uvítal.
To jste se podivili,
čím jsem se náhle stal.
Zved jsem se nenadále,
na panstvo jsem si zvyk,
já s vévodou jsem stále
– vévodský lazebník!

SBOR	Evviva Caramello, jej každý má rád!	žádné děvče osamělé! Magdaléně, Isabelle řeknem: „Milé děvče, hele! Uč se nové tarantele, tanči s elegancí v těle, tanči přesně, tanči skvěle, protancuješ noci celé, jenom směle, směle, směle!“ Hoj, Caramello, z vás každý má ho rád! Ať žije, sláva, správný je chlap!
CARAMELLO	Pan vévoda Urbino, to říkám con sordino, je ctitel krásných žen. A holduje i vínu! Rád slychá mandolinu, mým stal se příkladem! Já mám s ním sedmé nebe, on říká, nemít tebe, byl bych už nebožtík! A já ho také chválím, když účes mu pálím co jeho lazebník. On rád se povesejí, je přítel žertů všech, on rád má zámek skvělý i tanec, víno, zpěv. V tom učitelem byl mi můj vévoda a pán, že jsem byl záček pilný, to vše též dobře znám. Já nechci vám zde lhátí, já vám chci důkaz dáti, co jsem se naučil. Křičte pak ze všech sil: Náš Caramello ať dlouho je zdrav! Ten vždycky byl a zas bude správný chlap! Zcela nové tarantele naučím vás, mí přátelé. Prosím, dejte pozor bděle, naučíte se jí skvěle! Pěkně s elegancí v těle točte se jak koule v děle, svízně jen, oduševněle, v rytmu, jako mlýn když mele, protančíme noci celé! Nebude už bez ctitele	SBOR Hoj, Caramello, je poctivý a řádný chlap! A každý z nás ho má tu rád!
		Próza:
		PAPPACODA <i>(s velikým kusem sýra pod paží se prodírá mezi lidem)</i> Caramello, jsi to ty? Na mou duši, je to on! Caramello! <i>(objímají se)</i>
		CARAMELLO Pappacodo, ty starej makaróne, jak se máš?
		PAPPACODA Výborně, ty pidlifousi! <i>(k ostatním)</i> Caramello je v Benátkách – Caramello i jeho vévoda! Ted teprv bude veselo! <i>(v zástupu projevy veselého souhlasu)</i>
		PAPPACODA <i>(ke Caramellovi)</i> Právě před chvílí tady o tobě jedno hezké děvče řeklo, že jsi hlupák!
		CARAMELLO Tak hlupák, povídáš? To děvče bych rád poznal. Jakpak se jmenuje?
		PAPPACODA Annina!
		CARAMELLO <i>(ožije, odvede Pappacodu stranou, polohlasem se ptá)</i> Annina? Tys mluvil s Anninou? Kde je? <i>(ostatní zvolna odcházejí)</i>

PAPPACODA Právě před chvílí šla do domu pana Delaqua!

CARAMELLO Hm, Delaqua. *(ukáže na dům)* Mimochodem, co je u něj nového?

PAPPACODA Žárlí čím dál tím víc!

CARAMELLO A jeho krásná žena Barbara?

PAPPACODA Je čím dál tím krásnější!

CARAMELLO *(pro sebe)* To bude vévoda rád, poslal mě napřed, abych prozkoumal terén. *(upřeně se dívá na dům)*

PAPPACODA Zrovna tam jdu! *(žvanivě)* Francesco, gondoliér z Rialta, mě poprosil, abych vyřídil panu Delaquovi, že paní Barbaru určitě večer odveze do Murana.

CARAMELLO Ona jede do Murana?

PAPPACODA No, asi ano!

PAPPACODA Francesco povídal, že má přijet přesně v devět a jako umluvené znamení zazpívá píseň.

CARAMELLO *(rychle)* Jakou píseň?

PAPPACODA *(lhostejně)* Co já vím. Pošlu ti sem Anninu! Addio, Caramello! *(odejde do domu)*

CARAMELLO *(sám)* Senátor Delaqua zřejmě tuší, že vévoda chce přijít za jeho ženou, a uklízí ji tedy do bezpečí! Tomu musím zabránit! Nejdřív musím dostat na naši stranu gondoliéra! Ty starý lišáku Delaquo, já ti ukážu! *(odběhne stranou)*

ANNINA *(vychází z domu)* K čemu jsem se to jen nechala uvrtat. Barbara chce, abych jela místo ní v masce do Murana a ona sama zatím půjde s Enricem na karneval. No, ale hrát si na ženu senátora... mít krásné šaty... a ještě si za to nechat zaplatit... to taky není špatný! *(odchází a propěvuje si)*
Frutti di mare! Frutti di mare! *(narazí do Caramella)*

DUET CAMELLA A ANNINY

CARAMELLO Annino!

ANNINA Caramello!

CARAMELLO Annino, ty mne nechceš znát?

ANNINA Ach, věru ne, já nechci!

CARAMELLO Vždyť lásku jsi mi chtěla dát!

ANNINA To bylo a už není.

CARAMELLO Ani mě líbat nechceš zas?
Což láska takhle skoupá bývá?

ANNINA Byls v dálce příliš dlouhý čas a to víš, člověk zapomíná.
Ach, já jela mořem a západ plál.
Dvě vlaštovky kol mne letěly v dál.
Zpívaly dlouze
o marné touze.
„Pellegrina rondinella.“

CARAMELLO Poslyš, Annino...

ANNINA „Rondinella pellegrina!“
 Tvá píseň věrné lásky
 falešné tóny má.
 Než jsme ji přezpívali,
 tys odešel do dále,
 já zbyla samotná.
 Pellegrina rondinella.
 Rondinella pellegrina!
 Tažný pták jsi, Caramello.
 Nevěří ti už Annina.

OBA Pellegrina rondinella,
 rondinella pellegrina!

CARAMELLO Láska má je jen Annina!

ANNINA Já ti nevěřím.

CARAMELLO Věř jen slovům mým.
 Já přiznám se ti, milá,
 potkal jsem mnoho žen
 a mnohá krásná byla,
 mne ale okouzila
 tvá něžná krása jen.

ANNINA Pellegrina rondinella,
 rondinella pellegrina.
 Tažný pták jsi, Caramello,
 nevěří ti už Annina.

OBA Pellegrina rondinella,
 rondinella pellegrina!

CARAMELLO Láska má je jen Annina.

ANNINA Už ti nevěřím.

Próza:

ANNINA Před rokem jsem ti byla vším, tvým miláčkem,
 tvou holubičkou od svatého Marka, tvým andíl-
 kem... (*prudce*) Ničemo!! A letos?

CARAMELLO Letos bychom se mohli vzít.

ANNINA To je po šesté, co mi slibuješ manželství.

CARAMELLO Tentokrát to myslím naprosto vážně. Když budu
 mít štěstí, stanu se správcem benátských
 statků našeho vévody.

ANNINA (*výsměšně*) To ti tak věřím!

CARAMELLO Annino, miláčku! (*políbí ji*)

ANNINA (*podlomí se jí kolena*) Zase ti... odpouštím...
 (*zvedne se*) ale je to naposledy!

CIBOLETTA (*vychází z domu*) A já ti říkám, že chci tančit
 a budu tančit!

PAPPACODA (*prudce gestikuluje*) Ne a ne a ne! To je napro-
 sto vyloučeno!

CIBOLETTA (*jde plačky za ním*) Alespoň jednou!

PAPPACODA Musím prodávat makaróny – a ne tancovat
 po náměstí! (*Ciboletta vzlyká*)

CARAMELLO Uklidni se, Ciboletto. Vezmu vás oba do vévo-
 dova paláce! A tam se ještě natancuješ!

CIBOLETTA (*radostně*) Opravdu?

CARAMELLO Půjdeme tančit všichni čtyři!

ANNINA	Všichni čtyři?		tu i tam je, koketuje.
CARAMELLO	Vévoda dnes pořádá maškarní ples – proč bychom na něj nešli také? <i>(vytáhne z kapsy balíček a dá jej Pappacodovi)</i> Tady je celý balíček pozvánek.		Maškarní ples, maškarní ples, kde smích a radost jen vládne dnes! Dobře to věz, že když je ples, do rána budeme tančit dnes!
CIBOLETTA	<i>(tleská)</i> Ewviva! Za to ti musím dát pusu. <i>(Pappacodovi)</i> Dovolíš, že? <i>(políbí Caramella)</i>	ANNINA	Člověk zří tu pěkně v skrytu, co je tajemstvím.
PAPPACODA	Já mám takovou radost, že musím dát Annině také pusu. <i>(ke Caramellovi)</i> Dovolíš, že? <i>(chce políbit Anninu)</i>	CIBOLETTA	Těž si dobře zatančí tu, přitom nevím s kým!
ANNINA	<i>(se mu vymkne)</i> Nelíbej předčasně, Pappacodo! Já s vámi na ples asi nepůjdu. <i>(smutně stranou)</i> Musím namísto Barbary do Murana.	CARAMELLO	Se známými můžeš být, zůstat nepoznán!
OSTATNÍ TŘI	<i>(jeden přes druhého)</i> To nedovolíme!	PAPPACODA	Více méně dobré vtipy dělat tu i tam.
ANNINA	Neztěžujte mi to – prostě nemohu.	VŠICHNI	Maškarní ples, maškarní ples, kde smích a radost jen vládne dnes. Dobře to věz, že když je ples, do rána budeme tančit dnes!
CARAMELLO	<i>(uraženě)</i> Hm, když nechce, nechte ji. Zatančím si s jinou!	ANNINA	Když vy muži na úsvitě masky svoje odložíte, zjistí každá zajisté, že jeden jako druhý jste.
ANNINA	Tak? To tedy tobě navzdory půjdu!	CARAMELLO	Muž, ten sedne ženám na lep jako důvěřivý kos. Pak si místo masky domů nese jenom dlouhý nos.
KVARTET		PAPPACODA	Výraz tvého obličej říká, že nechápeš nic.
VŠICHNI	Maškarní ples, maškarní ples, do rána budeme tančit dnes. V krásném sále všechno se stále hledá, skrývá a zpívá. Utíká ti, zpět se vrátí,	CIBOLETTA	Nevím dobře, co se děje, já chci tančit a nic víc!

VŠICHNI Maškarní ples, maškarní ples... atd.

CARAMELLO Tančit!

ANNINA Já chci tančit a nic víc.

CIBOLETTA Jak rozkošná to noc!

Próza:

LID *(přes sebe)* Ať žije vévoda! Ať žije!

CARAMELLO Jeho Výsost přichází! *(běží ke schodům)*

VÉVODA Konečně vás zase vidím, překrásné Benátky!
S posvátnou úctou opět vstupuji na ctihodnou
mramorovou dlažbu tohoto starobylého města.

CARAMELLO *(k Pappacodovi)* To jsou kecy... Hezká dívka je
mu tisíckrát milejší než nejctihodnější dlažba!

VÉVODA Nemohu jinak – musím obejmout jeho milé
občany. *(Rozhlédne se, několik lidí kolem mu
otvírá náruč, vybere si nejhezčí děvče ze skupiny
a s chutí je políbí)*

PAPPACODA *(tiše)* Samozřejmě! Vybral si tu nejhezčí!

VÉVODA *(rychle tiše ke Caramellovi)* Mluvil jsi s Barba-
rou?

CARAMELLO *(tiše)* Ne, nešlo to, její muž je pořád doma.

VÉVODA *(tiše)* Ztraceně! *(velmi nahlas)* Kouzlo tohoto
města mě vždy uchvátí tak, že se sotva mohu
ovládnout. Přimo mě to nutí křičet: Ať žijí Benátky!
Ať žije benátský karneval! *(Směřem k domu
senátora)* Ať žijí krásné benátské ženy!

VŠICHNI Ať žije vévoda!

DELAQUA *(vyleze z domu)* Co je to za hluk?

VÉVODA Á, signor Delaqua!

DELAQUA *(se lekne)* Jakže, pan vévoda už je tady? *(pro
sebe)* To je k vzteku!

VÉVODA *(vesele)* Už?! To je mi pěkné přivítání!

SENÁTOŘI Vévoda! Vévoda!

TESTACCIO *(klaní se)* Och! Vaše výsosti!

VÉVODA Zdravím benátský senát v osobách jeho nejcti-
hodnějších členů. Doufám, že dnes večer budu
smět pány uvítat na slavnosti ve svém domě!

VŠICHNI TŘI Ovšem, ovšem!

VÉVODA *(zdůrazňuje)* Samozřejmě, že s vašimi drahými
manželkami.

BARBARUCCIO Bohužel, Výsosti, moje žena nebude moci přijít.

TESTACCIO Moje rovněž ne...

DELAQUA Moje také ne. Odcestovala.

VÉVODA Tedy doufám, že se to dámám bude hodit
někdy jindy. Na shledanou večer... *(odchází)*

DELAQUA *(se mu postaví nemotorně do cesty)* Pardon –
ještě drobnost. Pane vévodo, slyšel jsem, že
budete obsazovat místo správce, já se o ně
ucházím.

TESTACCIO *(rychle)* Já také!

BARBARUCCIO *(servilně)* Já rovněž!

VÉVODA To místo dostane ten *(podívá se na dům Delaqua)*, kdo si bude umět získat moji přízeň. Addio, signori!

VŠICHNI Ať žije vévoda!

DELAQUA Místo správce dostane ten, kdo si bude umět získat moji přízeň, tak to řekl. To se vztahuje na Barbaru. Co mám dělat? Vévoda moji ženu nikdy neviděl bez masky – jaké by to bylo, kdybych mu přivedl falešnou Barbaru? Ano! Tak to udělám! Nejdřív ale – pryč s tou pravou. *(volá)* Barbaro! Barbaro! Ženuško!

BARBARA *(na balkóně)* To jsi ty, drahý?

DELAQUA *(sladce)* Ano, zlatíčko, to jsem já. Vezmi si své kufříčky – a pojď!

BARBARA *(se rozhlíží, pro sebe)* Annina tu pořád ještě není. Jen aby mě nenechala na holičkách.

DELAQUA Tvůj mužíček se hned vrátí – gondolička tady bude za chvíli! *(odejde)*

BARBARA Ach! Konečně jde!

ANNINA *(spěchá, má v ruce veliký šátek, do něhož si zabalila kostým domina z rudého hedvábí, bez dechu)* Tak už jsem tady. A domino jsem si také přinesla, podívejte! Červené, jako barva lásky! Je vzduch čistý?

BARBARA Ano! Pojď! Otevřu ti! *(zmizí)*

ANNINA Kdybych jen našla Caramella, abych mu to všechno vysvětlila.

BARBARA *(otvírá)* Pojď, pojď!

VÉVODA Ha! Ha! Mám výborný nápad, Caramello! A s gondoliérem ses dohodl?

CARAMELLO Podplatil jsem ho. V gondole, kterou si pronajal Delaqua, budu gondoliérem já sám!

VÉVODA Znamenitě!

CARAMELLO A signoru Barbaru hned zavezu do paláce Vaší Výsosti.

VÉVODA Výborně! Jak jen toužím ji konečně poznat tvář v tvář. Jsi znamenitý chlapík!

CARAMELLO Mimochodem, stará píseň „Pojď do mé gondoly“ je smluveným znamením pro senátora. *(Odejde rychle doprava)*

VÉVODA Výborně, ať už jsi tady!

FINÁLE

VÉVODA Již je tu klid,
chci využít
okamžik příznivý.
Vylákám ji
melodií,
snad se to zdaří mi.
Prý měsíc rozzlobil se těžce
a u soudu si stěžoval,
že po nebi dál chodit nechce,
že jeho zář mu kdosi vzal.
Když počítal si hvězdy své,
tu zjistil, že mu schází dvě.
Dvě nejjasnější ze všech hvězd,
to pár tvých krásných očí jest.
Tam někdo je
na balkóně!

BARBARA Teď domino mi dej!
VÉVODA Tak se mi zdá,
že jsou tam dva.
ANNINA Jen rychle, už je tu!
VÉVODA Pst! Pst! Pst! Pst!
BARBARA Slyš, kdo to tady je?
VÉVODA Pst! Pst! Pst! Pst!
ANNINA Raději počkáme,
až jestli z gondoly zazpívá.
VÉVODA Zdá se mi, že všechno dobře začíná.
Tě vlídně vítám,
noci má,
k milostným pletkám
stvořená.
Nechtěl bych věru
loupit, brát,
však mít chci tu,
kterou mám tak rád,
kterou mám tak rád.

CARAMELLO *(oblečen jako gondoliér, jede v pozadí na gondole a zpívá, z počátku ještě za scénou)*

Pojď do mé gondoly,
miláčku, tebe jen mám.
Čas dlouhý tu bloudím,
toužím a jsem tak sám.
Sám když s tebou jsem,
pak dále od lidí jen
jedu v dálavu,
čeká líbezná tam zem.
Láká kouzlem svým

v světle měsíčním.
Tam se pláž v stínu skrývá,
tam my půjdeme, moje milá.
Tam chtěl bych ti říci,
nač toužebně chci se tě ptát,
píseň své lásky
tam ti zazpívám rád.
Ho – ajo! Ho – ajo!

SBOR

Vznešeným se zvykům učíš,
proto pořád moudře mlčíš,
tebe nikdo nevyhláá,
ó Delaqua – qua, – qua, – qua, qua!
Když ti druzí debatují,
oponují, proponují,
mlčíš, nebo řekneš jen „ba“,
ó Delaqua – qua, – qua, – qua, qua!
Na slova jsi tak skoupý
a vzácná tak jsou ti,
svou skrýš pro ně máš.
Ty jsi mi fikanáš!
Jsou to perly, ty znáš je
a levně nedáš je,
ty máš pod rukou
a skrýváš moudrost svou!

VŠICHNI

Teď chvíle je tichá!
Gondola jen šplíchá
a píseň k nám zní.

CARAMELLO

(za scénou)
Mou drahou krásku
teď kolébá gondola má.
Tichý šum večerních vln
ji uspává, hladí.
Přiliv zazpívá, ten, který si s vlnami hrál.
Píseň má tmou zaznívá,
láká tě v dál.

DÁMSKÝ SBOR A KUPLET

SBOR ŽEN	Je karneval, jen pojdte dál, pan vévoda nás zve. Ať si senát nemyslí snad, že nám to zakáže. Vždyť říci ne my nechceme, to žádá zdvořilost. My řekly jen, že přijdem sem, ať muži mají zlost! Přec už to je dost komické, co začli vyvádět. Však je karneval, kdo by si dal od mužů překážet. Hej – dnes překážet!
AGRICOLA	<i>(se hluboce ukloní vévodovi)</i> Benátským ženám příklad dáti, to naší povinností je. Co se nám tady může státi, vy nejste bojácné! Ne!
ŽENY	My nejsme bojácné.
VÉVODA	<i>(pro sebe)</i> Ty jistě nejsou bojácné!
VŠICHNI	Ne! My/ty nejsme/nejsou bojácné!

Próza:

VÉVODA	<i>(zdvořile)</i> Skutečně mě těší, že ženy senátorů tak bojují za svá práva. Pokud dámám dobře rozumím, stojím v opozici proti svým mužům.
AGRICOLA	Naši mužové jsou v opozici v senátu, doma musí být zticha. Chceme osobně poznat vévodu, o jehož galantnosti se mluví na všech 149 benátských kanálech!
VÉVODA	<i>(vesele)</i> Těší mě.
AGRICOLA	Muže, který už měl na všech 370 benátských mostech milostnou schůzku!
VÉVODA	Zase nepřehánějte...
AGRICOLA	Je pravda, milý vévodo, že jste přijel do Benátek, abyste se oženil?
VÉVODA	Ne, signoro, současný způsob života mi zcela vyhovuje. Mé dámy, dovolte, abych vás uvedl do sálu! <i>(pro sebe)</i> Jinak se jich nezbavím. <i>(hlasitě)</i> Najdete tam svoje drahé muže!
AGRICOLA	Nasadíme si masky a budeme si je dobírat!
VŠECHNY	Ano! Ano! Správně!
VÉVODA	Prosím! <i>(nabídne jim rámeč)</i>
VŠECHNY	My nejsme bojácné... atd. <i>(odcházejí s hudebou)</i>
CARAMELLO	Ou, ou! Tahle signora je na lehkomyšlnou Benátčanku poměrně těžká!
ANNINA	Ach!

CARAMELLO Ach! To je všechno, co jsem od ní slyšel od té chvíle, kdy pochopila, že ji nevezu do Murana.

ANNINA *(odhalí masku, tiše řekne obecně)* No počkej, ty ničemo!

CARAMELLO *(jde do popředí)* Volala jste mne?

ANNINA *(vzdychá, tragikomicky vrtí hlavou)* Ach!

CARAMELLO Už zas! No, snad se s ní vévoda domluví!

CARAMELLO Uklidněte se, krásná paní...

ANNINA *(změněným hlasem)* Už jsem klidnější, signore Caramello.

CARAMELLO *(nahlas)* Signora mě zná?

ANNINA Každá Benátčanka závidí té, které jste zaslíbil své srdce!

CARAMELLO Zaslíbil své srdce? Koho tím míníte?

ANNINA Přece Anninu!

CARAMELLO Anninu? Prostě rybářské děvče... Trošku jsem s ní laškoval...
Co je ona proti vám, krásná Barbaro?

ANNINA *(strhne kapuci z domina, odloží rychle masku)* Barbaro?! Ty prevíte! To jsem já! Annina!

CARAMELLO *(se lekne)* Jak? Annina? Co tady chceš?

ANNINA To musíš vědět ty, vždyť jsi mě sem přivezl!

CARAMELLO Tebe? Já myslel, že vezu senátorovu ženu!
(prohlédává domino, jako by tam chtěl najít pravou Barbaru)

ANNINA Já jsem ti vždycky říkala, že jsi vrták!

CARAMELLO Je se mnou konec, jestli vévoda přijde na to, jak jsem se dal oklamat!

ANNINA Buď klidný! Když jsem to sehrála s tebou, sehraju to i s vévodou! A možná se do mne i zamiluje!

CARAMELLO V žádném případě! *(vezme domino a masku, strká jí obojí)* Tu máš! Zavezu tě hned do Murana!

ANNINA Ne! Zůstanu tady!

VÉVODA *(za scénou)* Nikdo nesmí dovnitř! Nikdo!

CARAMELLO Panebože, už je tady! Musíš pryč! *(bere Anninu za ruku, chce ji odvléci)*

ANNINA *(se mu vytrhne)* Zůstanu tady! *(vezme si masku, sedne si na divan a ovívá se)*

VÉVODA Caramello!

CARAMELLO *(rozpačitě)* Vaše Výsosti?!

VÉVODA *(prohlíží si Anninu)* Jsem s tebou spokojen! Bránila se? Křičela?

CARAMELLO Dokonce mne pokousala! Jestli mohu Vaší Výsosti radit, pošlete ji raději hned zase zpátky!

VÉVODA Hlupáku, co tě to napadlo? Ven – nech nás o samotě!

CARAMELLO Dejte si na ni pozor, škrábe a kouše!

VÉVODA Ven! Konečně sami...

DUET VÉVODY A ANNINY

VÉVODA Když polibek jsem chtěl od vás
a vy...

ANNINA Já řekla není čas!
Jen vzpomeňte si na to sám!

VÉVODA Ne, na to už nevzpomínám.

ANNINA Pěkné věci, jak se zdá,
vyváděla Barbara.
Však to zjistíme!
Zvědavostí žhnu,
jak to asi opravdu
mezi nimi je!

VÉVODA Konečně teď bude má,
moje drahá Barbara.
Vyslyš prosby mé!
Vyslyš prosby mé!
Neboť láskou velkou žhnu,
chci znát, jak to opravdu
mezi námi je!

Próza:

CARAMELLO Vaše Výsosti!

VÉVODA Co zas?

CARAMELLO Senátor Delaqua vás žádá o audienci.

ANNINA Můj bože!

VÉVODA Vyžeň ho!

CARAMELLO Nedá se odbýt!

VÉVODA *(otevře dveře, vedoucí na pravou stranu)*
Rychle, schovejte se tam! Přijdu za vámi!

CARAMELLO Ne, ne! Signora chce jistě jít na slavnost...
Tyto dveře vedou přímo do tanečního sálu.
(otevře dveře vedoucí doleva) Annino, měj
rozum, nebo...

ANNINA *(tiše)* Tak přece jen jsi žárlivý... To mě skutečně
těší. *(nahlas)* Nene, děkuji!

VÉVODA Prosím. Pojďte *(nabídne jí rámě, tiše ke*
Caramellovi) Vyhod' odtud senátora, jak můžeš
nejrychleji. Ať nás nikdo neruší!
(tiše, vesele ke Caramellovi) Okouzlující
ženuška, říkám ti, ta bude moje!

CARAMELLO *(vztekle přechází)* Já osel, já trojnásobný osel!
Sám mu přivedu Anninu do náručí. Co dělat?
Otevřu dveře! Ať si sem přijde, kdo chce, jen
když s ním Annina nebude moct být o samotě.
Prosím, dámy a pánové, jen pojdte dál!

ENSEMBLE

SBOR To je podnik
výtečný.
Dobře, levně
se tu jí.
Kdo se stydí,
prodělá.
Jen si berte
zvesela!
Pak na zítra
berte zchytra,
co tu máš,
do kapsy dáš!
Marietta, come va?

Se oggi la va bena.
Domani non si sa,
domani non si sa.

PAPPACODA *(ironicky, kopíruje Caramella)*
Co se dá, to se dá,
sic vévoda se rozhněvá.

PAPPACODA Zde všichni mohou se pobavit!
Teď dovol, ať ti je smím představit!
Kavalír tam za tím stolem,
to je lodník na gondole,
ten zde, to je hudebník,
tenhle zase obuvník.
Tam je krejčí, Mistr Nitka,
čistič bot – pan Třasořitka,
umí leštit, neřek' bys!
A ten tam je zas lovec krys!
To je Peppo, nosič vody,
tamten zase s mezky chodí,
tenhle voní pikantně,
neboť cibulářem je.
Ten je mistr kartáčnický,
takhle jak dnes pije vždycy,
ta signora zde je tkadlena,
zde dáma – přadlena.
Zkrátka v celé společnosti
vznešených je lidí dosti.
Kdo plesá a kde plesá,
všude samá noblesa!
Kde jenom Ciboletta je?
Co já se jí už nahledal!
Ach, jestli mě tu podvede,
to bych jí na pamětnou dal!

CARAMELLO *(ironicky, chlácholivě)*
Co se dá, to se dá,
jen ženám se věřit nedá.

(k Pappacodovi)
Annina v paláci tu je
a sotva se jí vzdá můj pán.
To zoufalství mé vzbuzuje,
co chudák s tím jen dělat mám.

PŘESTÁVKA

Typy pro Caramellovou
scénu

Kostýmní návrhy Adolfa Borna (sbor)

DRUHÁ ČÁST

- VÉVODA *(vede trochu již postrašenou, ale stále ještě neodmaskovanou Anninu ke dveřím vpravo)*
Ten hluk a horko v sále jsou prostě nesnesitelné. Pojdte, drahá signoro Barbaro, tady je klidněji a útulněji.
- ANNINA *(v rozpacích)* Ach, pane vévodo! *(Caramello spěšně a hlučně přiběhne zadními dveřmi, jejich křídlo nechává otevřené)*
- CARAMELLO Výsosti!
- VÉVODA Co se děje?
- CARAMELLO Někdo žádá, aby vám směl složit poklonu.
- VÉVODA Proklatě!
- VÉVODA *(rezignovaně)* Prosím!
- DELAQUA *(hbitě pokročí)* Pane vévodo!
- VÉVODA *(tíše k Annině)* Odvahu, Barbaro! Manželé jsou slepí! *(hlasitě)*
Zdravím vás, signore!
- DELAQUA Moje paní plane touhou, aby směla být představena Vaší Výsosti.
- VÉVODA Bude mi ctí. *(k Annině)* Co to má znamenat? Má snad Delaqua dvě ženy?
- ANNINA Jedna mu úplně stačí! *(Delaqua přijde s Cibolettou, zahalenou do černého domina, maskovanou. Vede ji galantně)*

DELAQUA Prosím, Výsosti, zde je moje chof.

VÉVODA *(se ukloní)* Signoro!

DELAQUA *(významně)* Zde jsme jen mezi přáteli, má drahá, můžeš klidně odložit masku.

VÉVODA *(naléhavě)* Prosím, prokažte mi tu čest!
(Cibioletta se snaží odložit masku a domino)

ANNINA *(pro sebe)* Cibioletta! *(rychle a tiše k vévodovi)*
To je naše kuchařka!

VÉVODA *(tiše)* Kuchařka? *(vesele)* Taková drzost!

DELAQUA *(tiše k Cibiolettě)* Nezapomeň, co jsem ti nařídil! Jsi moje žena a prosíš za mne, abych dostal místo správce!

VÉVODA *(mluví nyní s jemnou ironií)* Jsem šťasten, že smím konečně osobně poznat nejkrásnější ženu Benátek. *(chce jí políbit ruku)*

CIBOLETTA *(kurážně dlobne vévodu pod žebra)* No, no, no! Nejkrásnější ženu! To zase Vaše Výsost pan vévoda nabral moc zvysoka, ne?

DELAQUA *(tiše)* Mlčíš! *(hlasitě)* Vaše Výsost musí mou manželku omluvit...

VÉVODA Já myslím, že je signora okouzující... já to doslova tušil, když jsem se s ní setkal loni na karnevalu a zazpíval jí píseň, která se signoře Barbaře tak zalíbila. Vzpomínáte si ještě na ten večer?

SERENÁDA (kvartet)

VÉVODA Ninana, o lásce zpívám,
Ninana, Ninana, večerní tmou.
Ninana, Ninana, k tobě se dívám,
Ninana, Ninana, slyš píseň mou.
Hlavičku zdvihni, nespí, drahá má,
vyslyš mě, neusni, teď nesmíš spát.
Vyslechni čtyři slůvka milostná,
která bych nyní chtěl říci tobě rád.
Za prvé: Ty jsi pouze láska má.
Za druhé: Pod tvým oknem chtěl bych stát.
Za třetí: Všechno chtěl bych tobě dát.
Za čtvrté: Rád tě mám – jen tebe mám rád.

VŠICHNI Ninana, Ninana, měj slitování,
Ninana, Ninana, tys láska má,
Ninana, Ninana, překrásná paní,
Ninana, Ninana, má jediná!

Próza:

DELAQUA *(tleská)* Bravo! Bravo! *(tiše k Cibiolettě)*
Všechno jde výborně, líbíš se mu!

CIBOLETTA *(nejistě)* Pane vévodo, pane vévodo...

VÉVODA Přejezte si?

CIBOLETTA Já bych k vám měla prosbu.

VÉVODA Předem souhlasím!

DELAQUA Jen mluv, má holubičko od svatého Marka!
(tiše) Tak mluv, nemešlo!

CIBOLETTA To je tak, já bych Vaši Milost prosila pěkně...
o to místo, co je u nich... Pro muže!

VÉVODA O jaké místo jde?

CIBOLETTA Nu, on by se rád stal vévodským kuchařem.

VÉVODA *(vesele)* Kuchařem! Haha!

DELAQUA *(k Cibolettě)* Co to povídáš! Správcem! Správcem!

CIBOLETTA *(pokračuje)* Je to hodný mladík, jmenuje se Pappacoda a umí báječně dělat makaróny!

VÉVODA *(se srdečně směje)* Makaróny! Haha! Když se signora Barbara přimlouvá za Pappacodu, budiž! Jmenuji jej svým osobním kuchařem!

CIBOLETTA *(radostně)* Osobním kuchařem! Ach, pane vévodo, za to vám musím dát pusu. *(skočí vévodovi kolem krku a políbí ho)*

DELAQUA To snad není pravda! Výsosti, omlouvám se, již musím jít! *(k Cibolettě)* Ty huso hloupá! Správcem! Koukej to napravit! *(k vévodovi)* Moje drahá žena vám zde zatím bude dělat společnost.

VÉVODA Vyprovodím vás.

DELAQUA Och, Vaše výsosti... *(odejdou)*

ANNINA Ciboletto!

CIBOLETTA *(v úleku vykřikne)* Annino! Ty jsi tady!

ANNINA Ovšem, myslí si o mně, že jsem Barbara!

CIBOLETTA To jsem přece já!

ANNINA Ty taky – ale já taky!

CIBOLETTA No, tak tomu teda vážně nerozumím!

VÉVODA *(za scénou)* Milý signore Delaquo, na shledanou... na shledanou...

ANNINA Vévoda! Prosím tě, dělej, jako bych byla Barbara!

CIBOLETTA A já...

ANNINA Ty jsi to, co jsi – moje kuchařka!

CIBOLETTA Tvoje kuchařka?

ANNINA Psst! Vévoda jde!

VÉVODA Tak! Delaqua nás teď nebude rušit. *(k Cibolettě)* Jak vidím, získali jsme v tobě spojenkyni. *(pro sebe)* Děvče, miluji tvou paní!

CIBOLETTA Signoru Barbaru?

VÉVODA Ovšem. *(ukáže na Anninu)* Ona ti to neřekla? Miluji ji!

CIBOLETTA Panebože! Ten asi miluje všechny!

FINÁLE

VÉVODA *(nabízí oběma dámám rámě)*
Pojďte, pojdte, holubičky,
čas k jídlu teď je!
Budem se skvostně bavit,
žertovat spolu budeme.
Políbím vás – a vás potom zas,
pojdme, však bude čas!

ANNINA Proč jen bych to pozvání

CIBOLETTA nepřijala,
vždyť o tu pomstu já jsem přec
tolik stála!
Že Caramello/Pappacoda se rozzlobí přec,
je jeho věc!

CARAMELLO Ty proradná Annino,

PAPPACODA nevěrná Ciboletto,
ty chceš s ním zůstat tady?
Zřejmě tě přespřílíš
zlata lesk svádí.
Což se tak zapomenout dá?
Ty nevěrná!

VÉVODA Když vy jste blízko, srdce mně buší zle!

CARAMELLO Poroučí Výsost rýnské nebo Beaujolais?

VÉVODA Což vaše ústa říci nic neumí?

PAPPACODA Prosím, račte si vzít předkrm!

VÉVODA Táhněte ven! Už vás mám dost!

ANNINA Teď už má zlost.

PAPPACODA Já prosím vás teď o milost,
jestli smělý smím tak být,
písni vám jídlo zpříjemnit?

VÉVODA Písni? Tož to zkuste jen!

PAPPACODA Uděláme, co dovedem!
Tluky, tluky, tluk jsem nasekal,
tluky, tluky, tluk, co týden dal.
A potom na kamnech
to pěkně svařit nech.
Tluky, tluky, tluk, pak vrazím tam,

tluky, tluky, tluk, co vůbec mám.
Omáčky z pečení
a hrášek zelený.
To se pak lisuje
a propasíruje
a na stůl naservíruje.
Snad příchut to je nápadná
a přitom též trochu záhadná.
Ten, kdo ochutná, však zaplesá!
To je vskutku delikatesa!
Kdo to uvařil?
Mistr to byl!
Všichni až k zemi
klaní se mi.
Když ta vůně jen ovane byt,
vzbudí v tobě rázem apetit.
Jen génus tohle dokáže
a to vše je
jenom dílo mé!

ANNINA

(vzala z rukou harlekýna hůl s fábory, vesele jí zamává)

Velí nám princ Karneval,
ať jeho prapor slavně vlá,
s radostí jej pozdraví
teď jeho věrní poddaní!

ANNINA

Co nám chce poroučet?
Pojdme hned všichni vpřed!
Tančíme a zpíváme,
každého tu vítáme.

VŠICHNI

Karneval až do svítání,
pojdte dál,
jen všichni s námi.
Pojdte, pojdte, pojdte dál!
Maškarní ples,
maškarní ples,
kde smích a radost jen vládne dnes.

A dobře věz, že když je ples,
do rána budem tančit dnes.

LAGUNOVÝ VALČÍK

VÉVODA Ach, ženy překrásné jsou
a každý hledá tu svou,
až pozná, že v lásce lžou,
že jim láska je pouhou hrou.
Jako bys nad mořem stál,
jako když mrak letí v dál,
zmítá je rozmar a klam,
tu sem a zas tam.
Nevíš ani,
čím tě zmámí,
slzičkami
srdce raní,
co je pravda a co je lež,
to přece vůbec už nikdy neuhodneš.
Říkává se obyčejně,
že jsou všechny ženy stejné,
já však znám též ženy jiné,
kterým rádi uvěříme.
A když jedna věrná je nám,
odpustíme pak všem ženám,
věrnost jedné je
nám potom nade vše,
ach, je nám nade vše.
V noci sladce šumí vlny,
dívčí smích zní u laguny,
píseň nese vánek letmý,
plá na nebi jako svíce
hvězda lásky, večernice,
znáš ten její rudý jas,
jak hřeje nás.
Ach, ženy překrásné jsou
a každý hledá tu svou,
až pozná, že v lásce lžou,
že jim láska pouhou je hrou.

Pak ptá se tě srdce tvé,
milá zda ti věrná je.
Z gondoly zní jak tóny chvějivé:
„O, jak je měnivé...“

Próza:

DELAQUA Kdyby raději na mne spadl celý kostel svatého
Marka. Barbaru, mou ženu, mi uloupili! Přijedu
do Murana, Barbara tam není! Letím domů,
Barbara tam není! Konečně jsem našel gondo-
liéra Francesca a ten se mi přiznal, že Barbaru
unesl ten ničema Caramello. Kde by jen mohla
být? (*obráti se doleva dozadu*) Barbaro! (*sou-
časně zprava vyjde Ciboletta s odmaskovanou
tváří, rozčileně hledá mezi zástupem masek*)

CIBOLETTA Pappacodo! Pappacodo! Musím mu říci, že ho
vévoda jmenoval osobním kuchařem. (*křičí*)
Pappacodo! (*chce odejít*)

DELAQUA (*běží do popředí*) Ciboletto, kde je moje
žena?!

CIBOLETTA To jsem přece já!

DELAQUA Ty? (*hrozí jí holi*)

CIBOLETTA Copak jste mi sám neřikal, že pro dnešek večer
jsem vaše žena?

DELAQUA (*zuřivě*) Ty huso hloupá! Já hledám Barbaru,
svou zákonitou choť, tvoji paní! Nemáš tušení,
kde by mohla být?

CIBOLETTA Mám, samozřejmě.

DELAQUA Tak kde je?

CIBOLETTA No přece v Muranu!

DELAQUA Ale ne! Tam není! Je tady, tady v Benátkách, vím to určitě!

CIBOLETTA No, když to víte, tak proč se ptáte?

DELAQUA Barbaro!

CIBOLETTA *(pro sebe)* Svou paní nezradím, přivedu ho na falešnou stopu. *(předstírá výkřik)*
Ha, už to mám!

DELAQUA *(běží k ní)* Už to máš? A co už máš?

CIBOLETTA Myslím, že jsem signoru Barbaru viděla!

DELAQUA Kde? Kde!?

CIBOLETTA Na náměstí!

DELAQUA Měla masku?

CIBOLETTA Ano!

DELAQUA Jakou?

CIBOLETTA Měla... měla...

DELAQUA No tak, co?

CIBOLETTA Měla... *(důrazně)* ... červené domino! *(pro sebe prohnane)* Schválně jsem řekla červené, poněvadž ona má zelené. No, nejsem úplně blbá, že jo?

DELAQUA Povídalas červené domino? Tak pojď a pomoz mi ji hledat!

CIBOLETTA To ne, jen si ji hledejte sám!

DELAQUA *(ji uchopí za ruku)* Půjdeš se mnou, nebo...

CIBOLETTA Pusťte mě!

DELAQUA Ha! Tady je červené domino – a tady ještě jedno! Barbaro, jsi to ty? Barbaro!
(zmizí v zástupu masek)

VŠICHNI *(výsměšně)* Barbaro! Barbaro! *(v okamžiku, kdy se Delaqua v slepé zuřivosti vrhne do zástupu, protlačí se zleva davem Barbara, opírající se o rámě Enricovo. Má červené domino)*

BARBARA *(současně s Enricem odloží masku)* Proboha, to byl můj muž. Hledá mě!

ENRICO Strýc? Rychle zmizel! *(táhne ji dopředu doprava, kudy chce s ní odejít za lóží)*

BARBARA Musím se co nejrychleji dostat do Murana!
(Ciboletta se vrátí na scénu)

CIBOLETTA Jen kdybych našla Pappacodu! *(chce odejít, narazí na Barbaru)* Bože, signora Barbara!

BARBARA Ciboletto, ty jsi tady?

CIBOLETTA A vy, paní, máte *(zdůrazňuje)* červené domino? No, takže jsem úplně blbá! Co jsem to jen provedla?

BARBARA Co se stalo?

ENRICO Mluv!

CIBOLETTA Pan Delaqua byl v Muranu a nenašel vás!

BARBARA	<i>(se zapotácí)</i> Bože!	CIBOLETTA	<i>(ještě spletenější)</i> Ne, já vás neviděla!
ENRICO	<i>(ji podpírá)</i> A dál?	ENRICO	A mě také ne!
CIBOLETTA	Abych ho zmátla, řekla jsem mu, že máte na sobě červené domino – poněvadž jsem věděla, že doma máte zelené a myslela jsem si, že jste si je vzala. Teď místo zeleného máte červené – a to on právě hledá!	CIBOLETTA	Ne, vás jsem také neviděla! Barbara, Enrico, červené domino, zelené domino, Murano, Benátky, já už nevím, kde mi hlava stojí! <i>(křičí)</i> Pappacodo! <i>(v tom okamžiku se protlačí Delaqua ze shluku masek)</i>
BARBARA	Můj Bože, co jen mám dělat?	DELAQUA	<i>(křičí)</i> Barbaro, Barbaro!
ENRICO	<i>(vesele)</i> Už to mám! Zkrátka si vy dvě vyměníte domino! <i>(bez okolků stáhne z udivené Ciboletty její černé domino)</i>	PAPPACODA	<i>(běží k Cibolettě)</i> Ciboletto!
BARBARA	<i>(svléká si svoje)</i> Ano, to je výborný nápad! A teď rychle do Murana! <i>(k Enricovi)</i> Annina tam na mne čeká. <i>(chce odejít)</i>	CIBOLETTA	<i>(radostně)</i> Tady jsi!
CIBOLETTA	Annina?	PAPPACODA	Konečně tě mám! <i>(prudce rozčilen)</i> Ty jsi mě podvedla! Och! <i>(vzlyká)</i>
BARBARA	Ovšem!	CIBOLETTA	Zbláznil ses? <i>(Pappacoda se vyřítí proti ní zuřivě, Ciboletta s křikem couvá)</i>
CIBOLETTA	Annina vůbec není v Muranu!	PAPPACODA	Ano, ty zrádkyně! V tomhle kostýmu, který ti vůbec nepatří, ses muchlala s vévodou!
BARBARA	<i>(zaražena)</i> Jak to?	CIBOLETTA	Ale, Pappacodo! Je pravda, že jsem s vévodou večeřela...
CIBOLETTA	Já jsem s ní večeřela u vévody – a teď jsou spolu někde na Piazzettě!	PAPPACODA	Vidíš, ty mrcho!
BARBARA	Co mám dělat?	CIBOLETTA	Ale jen pod jednou podmínkou!
ENRICO	Rychle na Piazzettu! Musíme mluvit s Anninou!	PAPPACODA	Pod jakou podmínkou? <i>(vzlykaje zhrouť se na schodiště)</i>
BARBARA	<i>(k Cibolettě)</i> Ať se děje co se děje – neviděla jsi mne! Rozumíš?	CIBOLETTA	Pod touhle! To je tvé jmenování vévodským vrchním a osobním kuchařem a sklepmistrem!
		PAPPACODA	<i>(vyskočí)</i> Co – já – vévodský – vrchní ...

CIBOLETTA *(doplní)* Sklepmistr a osobní kuchař!

PAPPACODA Ty moje milá, dobrá, zlatá Ciboletto! Tak, teď jsi ty chytrá a já hloupý, nevádí, když se vezmeme, tak se to vyrovná!

CIBOLETTA Vezmem' se! Jupí! *(tleská rukama)*

PAPPACODA Pojď, miláčku! *(chtějí odejít, narazí na vévodu)*

VÉVODA Hledám ji, stále ji hledám, a ne a ne ji najít! Barbaro!

CIBOLETTA *(k Pappacodovi)* Vévoda! Pojď, představím tě! *(k vévodovi)* Vaše Výsosti!

VÉVODA Co je?

CIBOLETTA Mám čest vám představit svého ženicha, vašeho osobního kuchaře!

PAPPACODA *(se ukloní)* Pane vévodo!

VÉVODA Aha, to je ten chytrák, co umí dělat smažené kotlety bez masa!

PAPPACODA Vaše Výsost může být bez starosti! Budu věrně pečovat o váš žaludek i o vaše zuby!

VÉVODA *(vesele)* Doufejme! *(k Cibolettě)* Pověz mi, děvče, nevíš, kam šla tvoje paní? Ještě před chvílí byla se mnou a...

CIBOLETTA Ach, pan vévoda myslí Anninu?

VÉVODA Annina? Kdo to je?

CIBOLETTA No, na vévodu jste ale hodně hloupý!

PAPPACODA Ciboletto!

CIBOLETTA Ta žena, s kterou jsme večeřeli, není signora Barbara, nýbrž Annina, rybářské děvče, milá vašeho lazebníka Caramella!

VÉVODA Klidte se mi z očí! Všichni!

CARAMELLO *(pro sebe)* Kde by jen mohla být Annina?

VÉVODA Caramello! Právě jsem se dozvěděl, že ta osoba, kterou jsi mi přivedl jako signoru Barbaru, vůbec žádná signora Barbara není!

CARAMELLO No, to není...

VÉVODA Je to tvoje milá Annina!

CARAMELLO Milost! Výsosti! Milost! Já za nic nemohu. Došlo k nedorozumění!

VÉVODA *(pro sebe)* No, počkej! *(nahlas)* Rozhodl jsem se, že z ní udělám svou milenku!

CARAMELLO *(vyskočí)* Výsosti, to neuděláte!

VÉVODA Támhle jde!

ANNINA Ano! Pryč s nudou! Proto jsem prve utekla vévodovi! Vyznával mi trapně lásku! Myslel si, že má před sebou senátorovu ženu. Zkrátka, moje jméno si jistě nezapsal do zlaté knihy, nýbrž do té černé.

AGRICOLA Do zlaté knihy? Do zlaté knihy? Co to znamená?

ANNINA Vy nevíte, co to znamená zlatá kniha a černá kniha?

AGRICOLA Ne!
ANNINA Tak já vám to vysvětlím!

POSMĚŠNÁ PÍSENIČKA

ANNINA Náš vévoda, pán jasný,
ha, ha, ha, ha, ha!
Má velký palác krásný!
Ha, ha, ha, ha, ha!
Často bloudil, ach,
po tichých uličkách.
Tralalalala!
A serenády zpíval,
když padal noci stín,
rád v domě hosty míval,
však dámy především.
Aha! Aha!
Tak mnohé k sobě zval
a jejich jména psal
do zlaté knihy své.
To chytrá věc přec je!
Ach, pane, výborně!
Vévoda jde!
Teď se schvejme!
Před tímhle panáčkem
dejme si pozor jen!

SBOR Vévoda jde!
Teď se schvejme!
Před tímhle panáčkem
dejme si pozor jen!
Pozor! Haha! Pozor! Haha!
Přijďte do zlaté!

ANNINA A všechny krásné dámy,
haha, haha,
opěvoval písničkami.

Haha, haha!
Zpíval často sám
i dívkám nevěstám.
Tralalalala!
A když po zpěvu bylo,
tu polibek on chtěl.
To se vždy nezdařilo
a často pohořel.
Aha! Aha!
Potom se zlobíval
a jejich jména psal
do knihy černé své!
To chytrá věc přec je!
Ach, pane, výborně!
Vévoda jde!
Teď se schvejme!
Před tímhle panáčkem
dejme si pozor jen!

Próza:

VÉVODA Stát! Všude vás hledám, signoro Barbaro!

ANNINA Pane vévodo, musím vám něco vysvětlit!

VÉVODA Vím vše – o falešné Barbaře, i o lásce rybářského děvčete k mému lazebníkovi.

CARAMELLO
+ ANNINA Vaše výsosti!

DELAQUA *(za scénou)* Chyťte ji! Chyťte ji!

VŠICHNI *Co se děje?! (Ciboletta pronásledována Delaquou vběhne na scénu)*

CIBOLETTA *(v masce)* Pomoc! Pomoc! On mi chce strhnout masku!

VŠICHNI To je přísně zakázáno! Je karneval!

DELAQUA Jakýpak karneval – to červené domino je moje žena Barbara!

VÉVODA Když je to jeho žena, tak musí sejmut masku. *(pro sebe)* Konečně uvidím pravou Barbaru! *(Cibioletta odloží masku)*

DELAQUA To zase není ona!

VÉVODA Vždyť jste mi ji prve představil jako svoji ženu!

CIBOLETTA Já jsem jeho kuchařka!

DELAQUA *(volá žalostně)* Barbaro! Barbaro! *(Barbara vystoupí s Enricem ze zástupu)*

ENRICO *(k ní tiše promluví)* Ted' je vhodná chvíle!

BARBARA Tady jsem, mužíčku!

VÉVODA *(pro sebe)* Tak to je tedy ta pravá! Okouzlující!

DELAQUA *(vykřikne)* Nešťastnice, kde jsi byla?

BARBARA Nastoupila jsem do nepravé gondoly, mužíčku. A nějaký gondoliér v masce mě unášel stále dál a dál... Křičela jsem a plakala – Enrico to slyšel a zachránil mě.

VŠICHNI Enrico?

ENRICO Ano. Já!

AGRICOLA *(ke všem)* Nevím jak vy, ale já tomu vůbec nerozumím!

DELAQUA *(ho obejmě)* Enrico, synovče! Pojd' na mou hrud', šlechtetný zachránče!

VÉVODA Tak to je tedy konečně pravá Barbara!

VÉVODA *(líbá Barbaře ruku, tiše)* Tak takto se shledáváme? Těší mne!

BARBARA *(jemně)* I mne těší, pane vévodo!

VÉVODA Caramello, chci tě odměnit alespoň za dobrou vůli. Jmenuji tě správcem svých statků.

CARAMELLO Správcem – já?

VÉVODA *(ukáže na Anninu)* A tu si vezmi na pomoc jako správcovou. Ty jsi v dnešní noci získal ženu – a já ponaučení. Ať žije benátský karneval!

ZÁVĚREČNÝ ZPĚV

VŠICHNI Dnešní den
žertujem,
tančit chcem
dál a dál.
Ať zní smích
v ulicích,
vždyť je přece
karneval!

Konec operety

Program vydalo
Národní divadlo moravskoslezské,
příspěvková organizace statutárního města Ostrava,
Čs. legií 148/14, 701 04 Ostrava – Moravská Ostrava
www.ndm.cz

Ředitel Jiří Nekvasil
Hudební ředitel opery Robert Jindra

Program připravil dramaturg opery Daniel Jäger
Výtvarné zpracování programu a sazba Lubomír Šedivý
Ilustrace Adolf Born

Foto z inscenace Martin Popelář a Daniel Jäger

Tisk Ringier Axel Springer Print CZ a. s.

„Nositele autorských práv k dílu zastupuje DILIA,
divadelní, literární, audiovizuální agentura, Krátkého 1, Praha 9.“

Činnost Národního divadla moravskoslezského,
příspěvkové organizace statutárního města Ostrava,
je financována z rozpočtu města Ostravy.

Aktivity NDM jsou také finančně podporovány
Ministerstvem kultury České republiky
a Moravskoslezským krajem.

ISBN 978-80-87650-13-4

www.ndm.cz

OSTRAVA!!!

NEJSLEDOVANĚJŠÍ MORAVSKOSLEZSKÁ TELEVIZE

polar

moravskoslezská
regionální
televize

VÍCE NEŽ 87 600 DIVÁKŮ DENNĚ

- ▶ Regionální zprávy POLAR každou celou hodinu!
- ▶ Podrobné zpravodajství z jednotlivých měst a obcí.
- ▶ Regionální přímé přenosy, Diskuzní pořady, Talkshow...
- ▶ Regionální tematické magazíny: Kulinářství, Cestování, Vzdělávání, Zaměstnanost, Hobby, Životní prostředí...

Monika
Židková

WWW.POLAR.CZ

Jana Sibera (Annina)

Jana Sibera (Annina), Matěj Chadima (Pappacoda)
a Jan Šrom (Principálův pomocník)

Martina Šnytová (Ciboletta) a Michal Křístek (Pappacoda)

Josef Moravec (Caramello)

Martin Šrejma (Caramello) a členové sboru opery NDM

Jana Sibera (Annina), Josef Moravec (Caramello),
Martina Šnytová (Ciboletta) a Michal Křístek (Pappacoda)

Josef Moravec (Caramello), Marianna Pillárová (Annina),
Michal Křístek (Pappacoda) a Simona Mrázová (Ciboletta)

Roman Vlkovič (Testaccio), Jaroslav Kosec (Barbaruccio),
Vladimír Polák (Delaqua), Jaroslav Březina (Vévoda z Urbina),
Jan Šrom (Princípálův pomocník) a členové sboru opery NDM

Vladimír Polák (Delaqua)

Klemens Słowioček (Delaqua), Jaroslav Kosec (Barbaruccio)
a Václav Živný (Testaccio)

Erika Šporerová (Agricola) a členky sboru opery NDM

Václav Morys (Vévoda z Urbina)

Marianna Pillárová (Annina)

Martin Šrejma (Caramello)

Jana Sibera (Annina) a Jaroslav Březina (Vévoda z Urbina)

Jana Sibera (Annina), Vladimír Polák (Delaqua), Martina Šnytová (Ciboletta) a Jaroslav Březina (Vévoda z Urbina)

Závěr operety